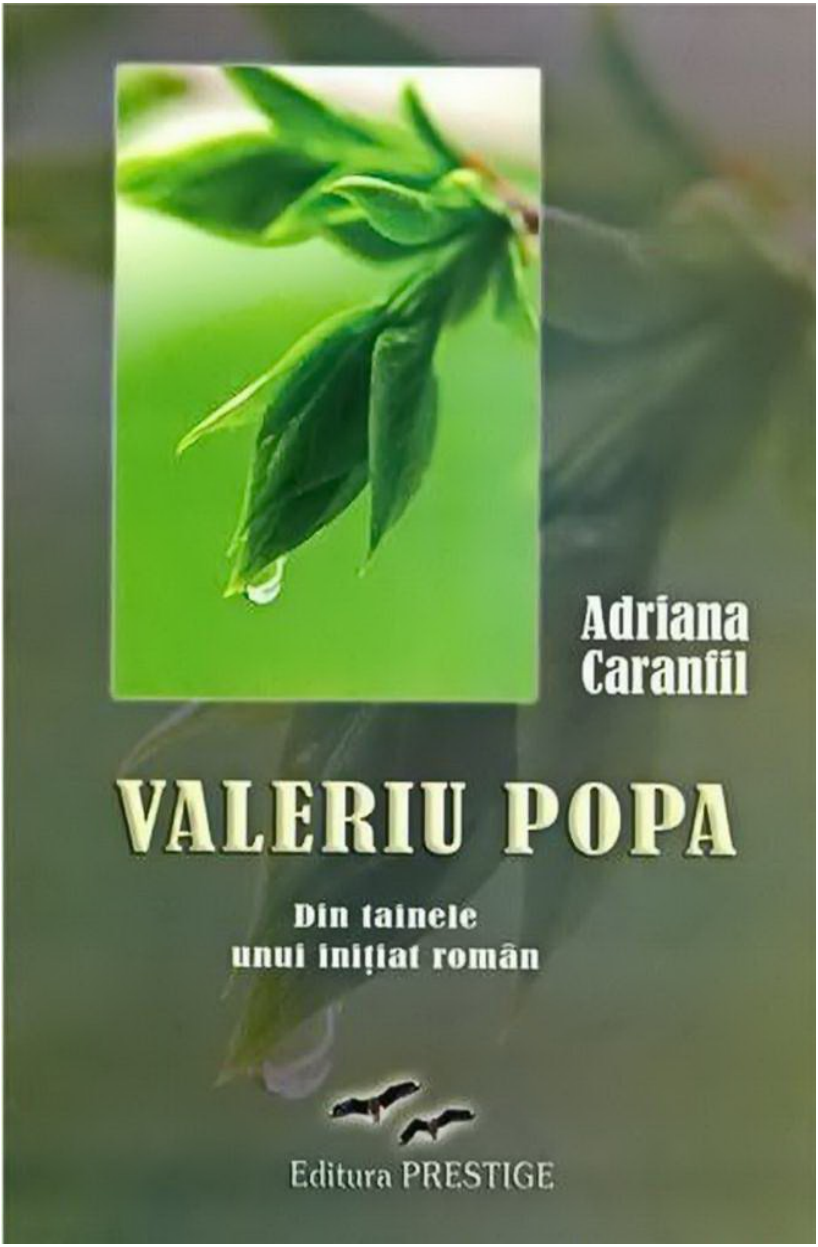

Adriana Caranfil
Valeriu Popa. Din tainele unui iniţiat român

INTRODUCERE

— Adaptare – CĂTRE CITITOR: CARTEA ASTA N-A AJUNS DIN ÎNTÂMPLARE LA TINE!

Am aşteptat aproape zece ani până să mă hotărăsc să încredinţez paginilor unei cărţi miracolul întâlnirii mele cu Valeriu Popa.

Impactul a fost uluitor, iar traiectoria mea s-a modificat cu scrâşnet de frâne. Ştiam din paginile ziarelor, nu prea darnice cu amănuntele în anii aceia cenuşii, că Valeriu Popa vindeca oameni. Mai târziu aveam să aflu că nu „vindeca", ci doar îi îndruma spre vindecare aşa cum îi plăcea să spună. Tocmai acesta este miezul fierbinte al misiunii cu care a fost investit atunci când a venit la viaţă. Cu trezirea conştiinţei în oameni, trezire care uneori are loc în urma unui proces chinuitor. Acest proces poate include de la disconfortul imediat, resimţit sub forma unei banale iritări, până la patologia cea mai serioasă care se dovedeşte a fi fatală. Valeriu Popa mi-a confirmat pentru prima dată, cea mai veche bănuiala a mea şi anume faptul că boala, urâtul, lipsa de armonie este forma concretă pe care o îmbracă îndepărtarea de la sinele adevărat, de la conştienţa dumnezeirii noastre. Această îndepărtare permite instaurarea bolii.

Dacă admiţi să priveşti boala ca pe expresia fizică a unei deviaţii spirituale, tot universul omenesc se înfăţişează într-o claritate de cristal. Dar ce e boala? Cât de departe îşi are ea rădăcinile în istoria personală a unui individ? Oare boala e atât de gravă pe cât de grav a fost păcatul? Oare sancţiunea ca plată a păcatului vine imediat sau îşi are propriile ei legi?

Aş minţi să spun că am găsit răspunsuri fecunde la aceste întrebări, înainte de întâlnirea mea cu acest om, deşi căutările mele fuseseră asidue. Mă dezvoltam între tipare predeterminate, care mă înghesuiau în limite de gândire chinuitoare şi obsesive. Voiam să înaintez în

cunoaştere dar mă întorceam mereu în aceeaşi baltă stătută a lucrurilor deja gândite.

Am convingerea că boala s-a revărsat în lume ca expresie a răului, pe care-l producem cu voie sau fără de voie. A cunoaşte cum să identificăm şi mai apoi să îndepărtăm cauzele care au determinat boala, înseamnă să fi descoperit calea de a fi în întregime după chipul şi asemănarea Lui, cu alte cuvinte să avem şansa de a dispune de accesul liber şi necondiţionat de accesul la propria noastră divinitate.

Ştiu că în măsura în care suntem trup fizic suntem şi spirit divin, şi că aparţinem în egală măsură ambelor câmpuri. În noi se întâlneşte ce e sus cu ce e jos, ceea ce zboară cu ceea ce se târăşte. Prin urmare adevărul se află înăuntrul nostru, şi tot acolo găsim şi calea de urmat după ce am devenit gazda bolilor noastre. Acestea erau percepţiile mele înainte de a-l fi întâlnit în planul fizic pe Valeriu Popa.

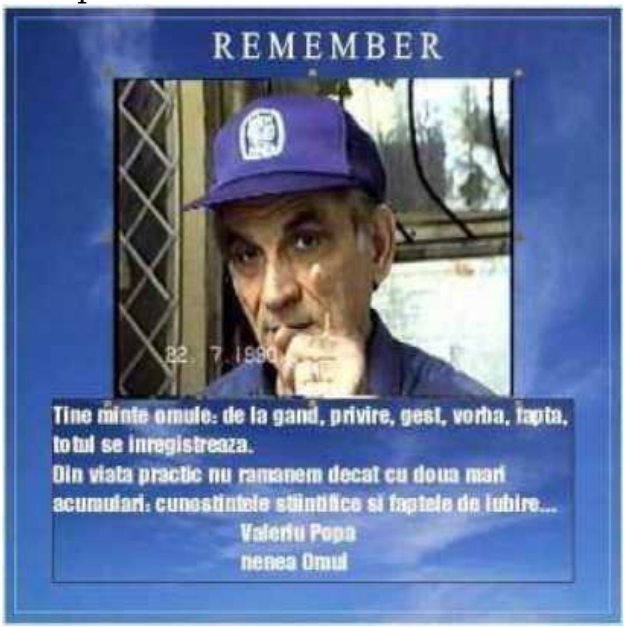
REMEMBER
Tine minte omule: de la gand, privire, gest, vorba, fapta, totul se inregistreaza.
Din viata practic nu ramanem decat cu doua mari acumulari: cunostintele stiintifice si faptele de iubire...
Valeriu Popa
nenea Omul

Era demult celebru datorită „vindecărilor” sale. Oamenii îl asediau peste tot şi îl rugau să-i diagnosticheze. Cei pentru care medicina alopată nu mai oferea nicio cale

de urmat, veneau la el cu o ultimă speranţă. La orice oră, din zi şi din noapte, în orice anotimp.

Le răspundea tuturor cu aceeaşi implicare. Nu vorbea mult. Dar expresia fermă şi caldă a ochilor lui te învăluia fără să i te poţi împotrivi.

Când m-am adresat lui cu rugămintea de a realiza un film documentar având la baza experienţa lui îndrumător în ale vindecării, m-a privit circumspect şi m-a întrebat ce cred despre reîncarnare. I-am spus, susţinându-i privirea, că nu cunosc foarte multe, dar că este o teorie care nu m-a cucerit. „De ce”, m-a întrebat, iar eu i-am răspuns că nu reuşesc să găsesc un acord între această idee şi creştinism căruia îi eram definitiv „arondată”. Aşa simţeam atunci şi mai simţeam că nu pot spune altceva decât adevărul. În acelaşi timp îmi tremura inima de teama de a nu fi refuzată politicos dar ferm, ceea ce ar fi compromis dorinţa mea de a prezenta lumii un fenomen romanesc, un mare bioenergetician şi iniţiat român, a cărui pricepere făcuse vâlvă în ţară şi mult departe peste graniţele ei.

Răspunsul dat l-a făcut atent. Mi-a strâns mâna în intenţia vizibilă de a căpăta un corp de informaţii despre mine, care aveau să-i arate cine sunt şi ce se va întâmpla cu învăţăturile lui dacă aveau să încapă pe mâna mea. După care mi-a spus: „Uite ce e Adriana! Du-te acasă şi citeşte cartea lui Scarlat Demetrescu „Din tainele vieţii şi ale Universului”, şi apoi ia-ţi timp şi gândeşte-te la asta cât de mult e nevoie! Când ideea asta va prinde în tine să te întorci! Atunci vom sta de vorbă!”

Am simţit cum febra îmi inundă fiinţa în doar câteva secunde. Am plecat şi timp de două zile, în aceeaşi stare

de febră în care plecasem, am citit întruna. Fiecare idee care pleca din această carte către inima şi mintea mea producea o alchimie răvăşitoare. Simţeam cum toate liniile de forţă care mă străbătuseră până atunci se aranjau şi rearanjau întruna, dând naştere într-un timp record, unei alte construcţii. Fiecare ideea nouă înflorea în mii de alte gânduri şi fiecare gând rezona în mine precum paşii dintr-o catedrală. Când m-am întors după două zile şi i-am spus că sunt pregătită, domnul Valeriu Popa a râs. Într-un fel anume. „Ştiam! – a spus el. Ştiam că te vei întoarce atât de repede! Şi mai ştiam că acum eşti pregătită!”

Acela a fost momentul când am luat adevăratul contact cu un maestru. Valeriu Popa a fost un iniţiat. Învăţătura lui şi experienţa în arealul patologic au acum şansa să ajungă în inima celor interesaţi. Se poate vorbi imens despre acest spirit unic care e Valeriu Popa. Dar fiecare trebuie să străbată calea singur. Drumul spre adevăr nu e nici simplu, nici confortabil. Tocmai de aceea trebuie făcut dacă vrei să rişti să trăieşti cu adevărat, dacă vrei să părăseşti mediocritatea unor convingeri călduţe care înăbuşă mugurii adevărurilor divine.

Explozia tehnologică ne-a schimbat vieţile. Procese care altă dată necesitau o anumită cantitate de timp pentru a-şi produce efectele astăzi se desfăşoară cu o rapiditate incredibilă, uneori chiar în faţa ochilor noştri.

Interesant devine şi faptul că, dacă se ia o decizie politică, economică sau de altă natură, într-un colţ oarecare al lumii, efectele acestei decizii se pot simţi şi de

către oamenii situaţi în exact cealaltă parte a globului pământesc. Modul în care gândeşte fiecare dintre noi, a devenit în parte datorită cuceririlor tehnologice, în parte datorită nivelului actual de evoluţie al omenirii, impulsul care poate modifica alte destine sau locuri.

O temă de meditaţie extraordinar de semnificativă în acest context ar putea-o constitui dezvoltarea fulgerătoare a unor boli fatale. Dacă în urmă cu câţiva ani patologia se dezvolta lent şi progresiv, astăzi cunoaştem evoluţii fulgerătoare, care pun ştiinţa medicală în impas.

Care este explicaţia pentru care lucrurile făcute la nivel individual, tind, să afecteze grupuri din ce în ce mai mari de oameni?

În primul rând pentru faptul că la nivel global, oamenii sunt o singură fiinţă. Indiferent de felul de manifestare sau de situare pe scara socială, de gradul de înţelegere a unor fenomene sau lucruri, de rasă sau de devoţiunea cu care merge la biserică, la nivel profund, omenirea întreagă este de fapt un singur om. Fiecare om de pe această planetă este exact ceea ce ai fi devenit tu dacă ai fi venit pe lume în condiţiile respective. Orice om este expresia dezvoltării unei anume potenţialităţi pe care a ales-o în această viaţă. Prin urmare mănunchiul tuturor acestor manifestări, extrem de diverse ale fiinţei umane şi a ceea ce a ales să facă ea din aceste posibilităţi conturează împreună un tablou planetar, în care, ca într-o ţesătură se găsesc toate firele acestei urzeli încă de la începutul timpurilor.

Acest tablou, care înfăţişează panoramic tot setul de posibilităţi al fiinţei umane care a fost manifestat vreodată, este karma noastră colectivă. În ea îşi are sorgintea întreaga cauzalitate, fiind punctul alfa al devenirii umane. Tot ceea ce a fost gândit, intenţionat sau făcut de la începuturile timpului şi până acum a creat efecte corespunzătoare. Tabloul vibrând al acestei omeniri în continuă transformare este de fapt suma tuturor energiilor individuale, a tuturor vibraţiilor ce s-au înălţat vreodată spre cer.

NELINIŞTEA ESTE UN SENTIMENT PROFILACTIC. VĂ INVIT LA NELINIŞTE.

Ce aduce căutarea răspunsului la marile întrebări ale vieţii? Aduce linişte în viaţa fiinţei. Iar liniştea este muzica astrelor. O nouă concepţie despre lume aduce în viaţa noastră forţă, bucurie, neînfricare. Dacă toate acestea nu vă interesează câtuşi de puţin, aruncaţi din mână această carte!

Cei care o vor citi vor simţi o mare nelinişte. Dar neliniştea este un sentiment profilactic. Ea reprezintă debutul igienei pentru suflet. Ea arată că sufletul e în derivă şi este în căutarea unui drum.

Cartea aceasta poate fi socotită de unii un îndreptar. Alţii pot găsi în ea fermenţii unor adevăruri spectaculoase, vechi de când lumea şi pe care ştiinţa le confirmă rând pe rând.

Cei cu inteligenţa sufletului întreagă, nemutilată, vor adera la adevărurile care strălucesc în ea, în mod aproape necondiţionat.

CAPITOLUL 2

ÎMPINGE POARTA SPRE LUMEA DE DINCOLO. REVENIREA LA VIAŢĂ

Întocmai ca şi naşterea moartea este un secret divin, una din marile taine ale lumii şi ale universului. A muri este o artă, lucru pe care au încercat să ni-l spună de-a lungul secolelor iniţiaţii şi poeţii. Cuvântul şi imaginile ce se asociază acestuia sunt de ajuns pentru omul neavizat, care nu se află pe calea spirituală, pentru a-i produce fiori pe şira spinării.

Secretele cu privire la lepădarea de corpul fizic şi la intrarea în lumea spiritelor sunt chiar aici, la îndemâna noastră. Trebuie doar să înaintăm, ignorându-ne frica şi cum am putea face mai bine acest lucru, decât legându-ne cu pârghii de siguranţă de forţa iubirii, cea care mişcă sorii şi stelele, cum inspirat constata poetul?

Comunicările spirituale cu privire la îndeplinirea ritualului corect şi a atitudinii corecte în faţa morţii au îmbrăcat expresii diferite, în diferitele religii.

În acest context, nu puţine spaime şi nedumeriri a trezit apariţia cărţii „Bardo Thodol”, în anul 1927.

Tibetanii consideră că această carte ar fi fost dictată de nişte călugări, care depăşind stadiul agoniei de dinaintea morţii, au păstrat acurateţea unei conştiinţe dezbărate de orice spirit omenesc şi au tradus învăţături divine ce se cuvine a fi practicate, pentru ca sufletului să-i fie la îndemână drumul spre dincolo.

Învăţături despre arta de a muri în conformitate cu secrete creaţiei se află în fiecare religie fundamentală a lumii.

Cum se petrece acest act măreţ de eliberare a trupului de carcasa lui de sânge, muşchi, oase, nervi, iată un mister de pe care trebuie să avem îndrăzneala să ridicăm cortina!

Adriana Caranfil: Care este ultimul organ cu care spiritul pierde legătura atunci când se destrupează?

Valeriu Popa: Creierul. Ieşirea spiritului din corp se face prin picioare şi mâini.

A.C. Procesul este însoţit de senzaţii fizice?

V.P.: Da. Înţepături în picioare şi mâini, senzaţii de frig. După ce iese din mâini şi picioare, ajunge în zona pieptului, acolo unde se află scânteia divină şi după aceea pleacă din corp prin trei orificii: gură, ceafă, creştet. La cei la care spiritul iese prin creştet, este o încununare a evoluţiei lor elevate. Cea care părăseşte prima dată corpul este scânteia divină, ce animă fantoma sau fluidul vital care se găseşte deasupra corpului.

Sf. Mina relatează cum are loc procesul morţii atunci când se moare de bătrâneţe. În acest caz, spiritul destupător, vine şi-l pregăteşte cu mult timp, pe cel ce urmează să părăsească planul fizic, cam cu 7 – 8 luni înainte. În timpul nopţii este mai bine consiliat. După ce l-a convins, acesta trece la orizontală. La actul destrupării, conform celor comunicate de Sf. Mina, participă trei spirite care au rolul de destrupare, întocmai ca la venirea la viaţă. Primul deelectrizează şi demagnetizeză celulele corpului pentru a rupe legătura între partea fizică şi cea psihică. Al doilea, mai pregătit, taie rădăcinile, ca la un arbore, ale fluidului ce urmează să iasă din corp. Şi atunci apare starea de amorţeală şi frigul. Din acel moment, scânteia divină se duce afara corpului, în fantoma care se

formează aidoma omului. Ţineţi minte voi cei ce auziţi: din viaţă nu rămâi decât cu acumulările ştiinţifice şi cu faptele de iubire morale! Ele se înregistrează pe un film. Cu acest film pleci din viaţă. Acesta e tot bagajul pe care-l iei cu tine sus. Nu pleci decât cu aceste acumulări. Restul sunt vremelnicii, care te împing mai degrabă să faci rău. În viaţă tu ai nevoie de un standard, dar nu trebuie să te ridici pe mormintele altora atunci când porneşti în viaţă!

Al treilea spirit destupător ia toate particulele bioenergetice de natură eterică şi le scoate, le aglutinează în această formă... Unora care n-au murit suficient... poporul spune despre ei că sunt strigoi, poate să fi fost în moarte clinică, când sufletul nu a ieşit complet din corp.

Conturul energetic fluidic al celui care moare trebuie scos în totalitate afară din trupul fizic. Diferenţa între noi, pământenii şi spiritele care nu mai sunt în viaţă este aceea că destrupaţii, nu mai au acest cordon vital, „cordonul de argint" i se spune. Îl avem cu noi, în viaţă fiind, iar când murim este tăiat.

Ce trebuie să reţinem? Cel care pleacă din viaţă nu trebuie plâns. Nu-l plângem pe el, ci pe noi, interesele noastre. Ce trebuie să facem? Să rămână o singură persoană care să vegheze acest proces, iar ceilalţi care-i suntem apropiaţi, trebuie să mergem într-o încăpere alăturată şi să spunem următoarea rugăciune:

Tatăl nostru carele eşti în ceruri

Al cărui suflu dai şi care reiei totul ce Tu ai creat Puternică înţelepciune.

Coboară mila ta asupra (se rosteşte numele semenului)

Pentru a se întoarce în planul corespunzător evoluţiei sale.

Aceasta e rugăciunea pe care trebuie s-o facem! Pentru că, dacă e întors din acest proces, care ar fi trebuit să fie ireversibil, al morţii, el suferă cumplit, deoarece trebuie să se reintegreze în materie. Cei care plâng şi ţipă în apropierea celui care trebuie să moară îi fac un mare rău acestuia, deoarece îi întorc sufletul din drum ceea ce-i

produce o mare suferinţă. El oscilează dureros între cele două lumi, căci, în momentul morţii el are deja lepădată haina materială.

Din comunicări, se arată că sufletul călătoreşte apoi, printr-un tunel de lumină. Despre acest tunel s-a relatat în multe moduri. Există multe mărturii contemporane ale celor aflaţi în moarte clinică, dar care s-au reîntors la viaţă, iar mai târziu au relatat această experienţă personală, individuală a morţii. Toţi relatează despre tunelul de lumină. Există şi reproduceri făcute după o pictură veche de 400 de ani, care înfăţişează acest tunel de lumină. Deci, despre existenţa lui se ştie de sute şi sute de ani. Recent, în acest sens am citit cartea unei americance: „Îmbrăţişată de lumină”. Ea relatează într-un mod extraordinar de sugestiv, trăirea ei, pe când se afla în moarte clinică, prin plecarea din corp şi revenirea la viaţă. Ea spune că se iese cu picioarele înainte şi după ce a trecut prin tunelul de lumină, condusă de o serie întreagă de apropiaţi, mamă, tată, soră, ajunge mai departe într-o zonă de o frumuseţe şi acurateţe de nedescris. Ea o descrie ca pe o grădină cu multă verdeaţă, cu multe flori, trandafiri…! Ajunsă în zona respectivă este primită de entităţi judecătoare, pentru că aşa cum spun comunicările din spaţiu, căci eu nu vorbesc de la mine, sunt trei feluri de judecăţi: – în fiecare noapte, sau la trei nopţi cel mai târziu;

— După ce individul îşi încheie respectivă viaţă în plan terestru;

— Judecata finală, atunci când ajuns dincolo, ai posibilitatea vizionării panoramice a filmului vieţii tale.

Cum se face această judecată? Prin trecerea fiecăruia dintre noi cu filmul vieţii noastre. Nu te-ntreabă nimeni nimic. Filmul acela pe care este înregistrată toată viaţa ta, spune totul. Deci, ţine minte că de la gând, privire, vorba, faptă, totul se înregistrează, se computerizează şi apoi te întâlneşti cu tine. Fac o paranteză pentru a vă relata ceva. La o clinică din străinătate, se făcea o intervenţie chirurgicală. Această intervenţie era fotografiată pe

peliculă, deoarece exista interesul ştiinţific pentru a se analiza detaliile respectivei operaţii. După ce operatorul a developat filmul a văzut o fantomă care stătea într-un colţ şi care a fost prezentă pe tot parcursul desfăşurării operaţiei: era de fapt fantoma fluidului vital a persoanei operate, care ieşise din corpul fizic şi-l asista. Este prima relatare pe film a existenţei şi dinamicii planului vital. Oamenii care au fost în moarte clinică au relatat câteva lucruri care se întâmplă de-a lungul acestei experienţe. Prea mulţi oameni au relatat lucruri asemănătoare ca să nu începem să ne întrebăm cu adevărat şi să nu declanşăm o cercetare ştiinţifică. Este celebră în Occident şi a produs multă vâlvă la vremea respectivă, cartea doctorului Raymond Moody, care a scris o carte, „Viaţă după viaţă", unde cerceta peste 150 de cazuri de moarte clinică. Aceste mărturii au stat şi la baza unor filme realizate ulterior. Este un fapt care nu poate fi ignorat trăirea acestor oameni în momentul desprinderii de corp. Mai interesant este faptul că după revenirea la viaţă ei au relatat cu exactitate amănunte din timpul cât au fost morţi declaraţi din punct de vedere clinic, putând chiar să spună cine a intrat şi cine a ieşit, cum erau îmbrăcate persoanele şi ce-au vorbit.

Mulţi care văd în timpul nopţii, în cimitire, o fantomă celor înmormântaţi, să nu creadă că au vedenii. Ce văd este o realitate. Este posibil să fie martorii staţionării acestui fluid vital care stă noaptea deasupra trupului celor proaspăt decedaţi. Unii au văzut în dreptul capului celui îngropat o lumină foarte puternică. Nu e de mirare. Acolo, în jurul capului, se acumulează o foarte mare cantitate de energie, care rămâne cu decedatul atâta timp cât consemnează şi tradiţia creştin-ortodoxă. Pomenile care se fac decedatului în tot acest timp de către rude, însoţesc spiritul gata de plecare în călătoria sa spre lumea de dincolo. Vibraţiile pe care le poartă toate aceste pregătiri sunt percepute de spiritul celui decedat. Aici închid paranteza deschisă cu puţin timp înainte. Dacă rudele şi apropiaţii îl conduc cum se cuvine pe cel decedat, spiritul acestuia ar trebui să părăsească locurile în care a trăit

după exact 40 de zile. De aceea se şi face pomană ortodoxă mare la 40 de zile. Este exact momentul în care, spiritul care în tot acest timp s-a plimbat prin locurile care i-au fost familiare, îşi ia definitiv adio de la planul pământesc.

Acum, după ce s-a trecut prin tunelul de lumină şi am fost judecaţi, fiecare se duce şi-şi ocupă locul într-o anumită zonă din jurul Pământului. Conform celor comunicate de către cei din spaţiu, există 81 de straturi. Cei care sunteţi dornici să vă îmbogăţiţi cunoştinţele căutaţi aceste descrieri. Cei ce sunt de o evoluţie mai joasă şi sunt mai slab pregătiţi, se duc în plan corespunzător în zona roşie.

A.C.: Deci, aproape de Pământ…

V.P.: Foarte aproape de Pământ! Tot aici se duc şi cei care sunt legaţi de materie, cei care au vrut să acumuleze mult, cei care au trăit sub semnul lui „eu vreau să am!”…ei îşi imaginează acolo, în spaţiu că-şi pot construi case, grădini, ei proiectează şi asupra acelui spaţiu propriul lor mintal, tributar unei viziuni materialiste, ba-şi închipuie că-şi invită acolo şi prietenii!

O altă categorie este cea a celor elevaţi, care se duc în planul albastru.

Mai există şi categoria spiritelor celor mai alese, pentru care este rezervat planul alb.

Este foarte greu pentru un spirit să vină la suprafaţa Pământului atunci când este chemat. Spun asta în primul rând, pentru cei ce vor să facă cercetare spirituală.

Ţineţi minte: cu cât o entitate este mai înaltă, cu atât mai greu este pentru ea să vină până la suprafaţa Pământului, pentru că spiritul respectiv, trebuie să îmbrace rând pe rând haina corespunzătoare fiecărui plan prin care trece, iar munca aceasta este pentru el un chin! El poate să resimtă până şi senzaţii fizice de neplăcere sau frig, întocmai senzaţiilor pe care le simţim noi ca pământeni, acum când trăim în acest plan de referinţă. Pentru cei care vreţi să faceţi comunicări ştiinţifice cu privire la existenţa vieţii spirituale, ţineţi minte: în jurul casei în care se face şedinţa respectivă, trebuie să se

creeze un cordon de protecţie realizat de o serie de entităţi de o înaltă evoluţie, care să protejeze şi să securizeze locul de pătrunderea unor entităţi inferioare, pentru ca acestea să nu audă şi să nu vadă lucruri prea evoluate pentru gradul lor de înţelegere, cum ar fi materializarea şi dematerializarea, deoarece ele nu ştiu cum să întrebuinţeze corect aceste informaţii. Alte comunicări din spaţiu spun că pentru asemenea tip de experimente se cheltuieşte o cantitate de energie echivalentă cu cea produsă de două centrale atomo-electrice. Pare o aberaţie, dar aberaţie părea şi faptul că într-un centru al nucleului astral există o forţă egală cu echivalentul a miliarde de tone de energie solară. Eu am căutat ca, vorbind despre reîntrupare să fac să circule printre oameni această idee care mă animă de la o vârstă fragedă. E o idee îndrăzneaţă. Ea va produce discuţii. Am produs discuţii şi în 1979 când am vorbit despre alimentaţia naturistă. Mulţi mă-njurau: „ăsta ne pune să paştem să mâncăm grâu încolţit”, spuneau ei, „aşa l-a pus sistemul să ne înveţe să nu mai mâncăm carne!”... Când am spus în 1979 bioenergie, ei au spus biogaz. Astăzi nu există lucrare ştiinţifică de seamă care să nu pornească ca de la un dat de la acest concept.

Cei care sunteţi indecişi, să vă aduceţi aminte că aşa a fost şi pe vremea lui Giordano Bruno, care a spus că pământul se învârteşte, şi pentru această îndrăzneală a lui, şi încă două, comunicarea averilor mănăstireşti şi susţinerea ideii că există revenire la viaţă a fost ars pe rug. Nu vreau decât să fiu unul care anticipează această idee. Cei ce vă opuneţi teoriei revenirii la viaţă, reflectaţi asupra ideii că nu poţi să capeţi perfecţiune într-o singură viaţă. Ori legea divină a făcut ca această evoluţie să se producă şi să se desăvârşească prin succesivă revenire la viaţă. Ştiţi, atunci când ne aflăm în spaţiu, între două reveniri, în calitatea noastră de spirite învăţăm foarte multe lucruri, acumulăm idei şi cunoştinţe uluitoare, foarte multă cunoaştere, iar unora dintre ele nu le putem da glas decât revenind la viaţă, în materie, şi alături de alte forme de

viaţă create de Dumnezeu, venim să ne perfecţionăm. Să luăm un caz analogic: un student la medicină, care vrea să devină doctor: ia 10 la chimie, 10 la anatomie, dar nimeni nu-i dă voie să taie cu bisturiul, decât după ce a făcut o serie întreagă de încercări pe cadavre sau alte forme simulate pe care ştiinţa le pune la îndemână la ora actuală.

Aşa că ideea reîntrupării trebuie văzută şi cercetată cu toată seriozitatea. Aici se află cheia lucrurilor. În evoluţie. Nu căuta să ceri divinului să fii iertat, caută şi-i spune divinului Tată să te ajute să nu mai greşeşti, să evoluezi. În legătură cu ideea de rugăciune, îmi permit să vă împărtăşesc o viziune a mea asupra rugăciunii Tatăl nostru. Noi spunem Tatăl nostru astfel:

Tatăl nostru carele eşti în ceruri Sfinţească-se numele Tău, facă-se voia Ta.

Vie Împărăţia Ta, precum în Cer aşa şi pe Pământ Pâinea noastră cea de toate zilele Dă-ne-o nouă astăzi şi ne iartă nouă greşelile noastre precum şi noi iertăm greşiţilor noştri şi nu ne duce pe noi în ispită şi ne izbăveşte de cel rău Amin!

Eu am făcut o modificare:

Tatăl nostru Carele eşti în ceruri Sfinţească-se numele tău.

Vie împărăţia Ta Precum în cer aşa şi pe Pământ Pâinea noastră cea de toate zilele Dă-ne-o nouă astăzi

Şi ne iartă nouă greşelile noastre fără de voie

Precum iertăm şi noi greşelile greşiţilor noştri cele fără de voie şi ne ajută să nu cădem în ispită

Faţă de programul care ni s-a dat sau pe care ni l-am luat la venirea la viaţă.

Pentru că tu eşti unicul Creator.

Iar eu unicul salvator Amin.

Subliniez „fără de voie”, căci greşelile făcute cu voie nu ni le ia, deoarece noi trebuie să le plătim. Noi trebuie să avem în vedere să nu greşim! Aceasta trebuie să fie rugăciunea noastră.

Dacă am făcut vreo greşeală, îmi cer iertare.

A.C.: Care este semnificaţia spirituală a morţii prin accident?

V.P.: Cei ce mor prin accident şi-au luat acest program. O să spun ceva ce nu le va conveni multora: cei ce mor astfel sunt spirite comode, lasă-mă să te las şi trebuie reactivaţi, printr-o întâmplare dramatică, printr-o rupere bruscă.

A.C.: În acest context al revenirii la viaţă pentru acumulări cantitative şi calitative, pentru desăvârşirea spiritului, cum este privit actul suprimării propriei vieţi, ca o manifestare a voinţei individuale? Cu alte cuvinte, ce indică ideea de sinucidere?

V.P.: Am să-ţi relatez despre comunicările privitoare la o fată care a murit spânzurându-se, care a fost trimisă către mama ei.

O să-ţi citesc direct din această comunicare.

„Şi acum în genunchi mă plec la tine şi-mi cer iertare! Spune-le şi altora să nu mai facă aşa! Te rog, nu mai mă plânge, mamă, că-mi faci tare rău! Acum preţuiesc cuvântul „mamă”, dar e tare târziu! La parastas să nu cheltui mulţi bani, dar te rog să-i dai o haină uscată şi să-mi aduci o bucăţică de pâine cum făceai matale în cuptorul de-acasă!”

A.C.: De ce cerea ea pâine?

V.P.: Nu pomana pe care i-o dai o primeşte ea, ci mulţumirea…

A.C.: Nu înţeleg cum…

V.P.: Prin vibraţia care se înalţă la cer din alimentele aduse spre cinstirea celui decedat!

A.C.: Nu se vorbeşte în Biblie despre asta!

V.P.: Ce crezi că Biblia e o statistică matematică? Ea a fost scrisă de diferite mediumuri, de înalţi manifestaţi, apostolii au fost de fapt mari mediumuri, au fost inspiraţi. Ce înseamnă „inspiraţi”?

A.C.: „Că au fost conduşi de Dumnezeu!

V.P.: „Că au fost conduşi de Dumnezeu prin intermediari! Dumnezeu a dat misiuni cohortelor de sub el. Şi ei vorbesc! Dumnezeu e ca un general. E ca în viaţa adevărată. Dacă tu fruntaş, vrei să ajungi la general, trebuie să treci prin toată ierarhia. Căci tu te rogi divinului, dar eşti ascultat şi de ierarhii de sub el şi ei te ajută! Dumnezeu a făcut aceste legi şi noi trebuie să le respectăm. Cine urmăreşte ca aceste legi să fie respectate? Subalternii!

A.C.: Dacă cele 66 cărţi care au fost scrise în 16 secole diferite de 40 de autori diferiţi, sub regimuri politice diferite şi de oameni cu pregătire intelectuală diferită, iar unitatea internă a Bibliei este de nezdruncinat… e foarte greu de acceptat răsturnarea unor precepte fundamentale biblice de relatările unei femei! De exemplu eu n-am găsit nicăieri în Biblie, nici măcar sugestia că diavolul îmbracă o haină respingătoare, urâtă, hidoasă, ci dimpotrivă!

V.P.: Ba cum să nu, îţi arată în biserici. cu coarne şi copite.

A.C.: într-adevăr aşa e înfăţişat. dar este un reflex al mentalităţii populare colective.

V.P.: Păi şi de ce e prezentat aşa?

A.C. Pentru că e mai uşor să înspăimânţi un om.

V.P.: Dar de ce să-l înspăimânţi? Asta e marea greşeală!

A.C.: A preoţilor!

V.P.: Da, a preoţilor, care au deformat. Dumnezeu nu vrea să sperie pe nimeni. A.C.: Dumnezeu nu, dar se pare

că preoţii, da!

V.P.: Aşa au încercat şi unii preoţi budişti să-i sperie pe oameni, spunându-le că se vor reîncarna în animale.

A.C.: Teozofii.

V.P.: Preoţii budişti spun că au făcut asta ca să sperie vulgul, ca acesta să fie mai uşor de controlat. Când te duci în bisericile ortodoxe vezi diavolul cu coarne şi copite şi intră frica-n tine! De fapt, noi acum nu vorbim din punct de vedere strict religios, ci trebuie să mergem prin credinţă şi ştiinţă la convingerea că suntem dependenţi de Dumnezeu.

A.C.: Am acceptat demult premisa asta…

V.P.: Cu premisa asta mergem mai departe. Ce spune dogma? Dogma e o lege făcută de biserică, prin care creştinismul respectă regulile date de biserică.

A.C.: Numai că biserica a înstrăinat dramatic litera Bibliei. Ştiţi ce mă surprinde foarte tare? Această afirmaţie a dumneavoastră că trăirile unei femei pot avea o mai mare credibilitate decât mesajele Bibliei, care nu vorbesc nicăieri despre reîncarnare.

V.P.: Dacă cineva îmi redă trăirile lui, cu cuvintele simţite de el, pentru mine sunt mai veridice decât cele pe care le citesc aici şi pe care pot să le interpretez.

A.C.: Caracteristica versetelor biblice de a fi interpretate pe atâtea paliere de înţelegere vine din limbajul mult prea simbolic, care face ca lucrurile să fie altfel structurate. Reîntorcându-ne la chestiunea luciferică… mie mi se pare că dumneavoastră neglijaţi rolul activ pe care-l are diavolul în procesualitatea unor lucruri.

V.P.: Adriana, iată! Eu ştiu că există în acest finit doi adversari, două părţi ale întregului: pozitiv şi negativ. Să nu uităm nici de neutru. În tot ce ne înconjoară există spiritul acestor trei manifestări. Asta e o lege a creaţiei. Deci, există, pozitiv, negativ şi neutru. Sau în limbaj biblic, Sf. Treime.

A.C.: Biblia nu vorbeşte nicăieri despre reîntrupare!

V.P.: Încă!

A.C.: De unde ştiţi că toate aceste mărturisiri ale

unor mediumuri sau diverse alte persoane, nu au în ele strecurată intervenţia diavolului?

V.P.: Diavolul nu vorbeşte despre Iisus într-o lucrare ştiinţifică!

A.C.: Chiar şi asupra acestui fapt, Dumnezeu ne atrage atenţia că s-a putea ca lucrările pe care le face diavolul să ni se pară nouă, oamenilor imperfecţi, „atât de perfecte încât îi vor putea păcăli chiar şi pe sfinţi”, cu atât mai mult pe oamenii obişnuiţi aflaţi sub apăsarea păcatului. Ce trebuie să faci într-o situaţie ca acesta?

V.P.: Să te rogi la Dumnezeu să te lumineze… „În numele Sfintei Treimi, dacă eşti rău, pleacă, că ştii ce te-aşteaptă!” Pentru că şi din comunicările spirituale… eu nu fac spiritism. dar vor fi centre de cercetare spirituală. asta e altceva. am relatări din ceruri pe care eu le studiez… eu le trec prin filtrul meu de cunoaştere şi dacă văd că au o explicaţie logică, le accept!

A.C.: Dacă noi acceptăm ca valabilă ideea reîntrupării, trebuie să acceptăm că aceasta se face din considerente pedagogice superioare, cum ar fi educarea spiritului…

V.P.: Aşa e pentru a căpăta evoluţia! Asta e legea divină! E absurd altminteri.eu nu pot să înaintez, dacă, odată ce am greşit, am terminat-o pentru totdeauna, cum spune Biblia. Divinitatea n-a conceput acest tip de

pedepsire. A.C.: Dar n-ar echivala cu o pedepsire, domnule Popa.

V.P.: Ba e pedeapsă!

A.C.: Credeam că mântuirea este rezervată unora, în conformitate cu faptele, gândurile, sentimentele, pe care le-a acumulat de-a lungul singurei şi întregii sale vieţi.

V.P.: Dar asta nu se poate face într-o singură viaţă!

A.C.: De ce nu?!

V.P.: Pentru că nu poţi să absolvi clasa I şi imediat după asta să devii doctor… nu se poate! Şcoala pământeană este copia şcolii divine a evoluţiei!

A.C.: În şcoala pământeană eşti în mijlocul unor circumstanţe, care toate, probează capacitatea ta de a te manifesta, în raport cu o situaţie sau alta, şi mai ales modul în care te racordezi la divin. De ce ar fi nevoie de mai mult? De ce ar fi nevoie de mai multe vieţi, când una singură, ca teren de manifestare e prea de ajuns?!

A.C.: Dar nu poţi învăţa totuşi într-o viaţă!

V.P.: Dar nu e nevoie să înveţi totul! Există o predispoziţie a sufletului, cred eu, cuantificabilă în „registrele” divinităţii. De ce ar face divinitatea risipă de potenţial? Te rog, adu-ţi aminte că chiar Biblia a fost modificată la Conciliul de la Niceea, din motive foarte întemeiate. Împărătesei Teodora, i s-a transmis prin intermediul unei comunicări, că a fost într-una dintre vieţi, ţigancă. Ca atare, s-a dat ordin să se scoată pasajele referitoare la reîncarnare. În rest e treaba noastră să restabilim adevărul. Spiritismul ştiinţific va lumina lumea! Noi trebuie să ştim ce să facem cu această idee! Deschidem o fereastră pentru cercetarea ştiinţifică a acestui fenomen!

A.C.: Acceptarea acestei legi, creează consecinţa acceptării alteia: ce nu se poate rezolva în această viaţă se poate rezolva într-una din vieţile viitoare. Asta nu-l poate împinge pe om la lene, la apatie?

V.P.: Nu-l împinge la nicio lene. El dacă vrea să fie leneş poate să fie leneş, oricum!

A.C.: Dar dacă el nu-şi aminteşte achiziţiile obţinute

în vieţile care-au trecut.

V.P.: Aici vine rolul nostru să-i arătăm că el revine la viaţă pentru a repara greşelile din vieţile trecute, şi viaţa lui actuală dacă e dură, pătimită, n-are Dumnezeu nicio vină… el îşi răscumpără propriile lui greşeli.

A.C.: Ştiţi, în situaţia asta. În loc ca Dumnezeu să-şi comunice prin Biblie legile sale, care e îndreptarul universal şi planetar, lasă un culoar larg şi pentru intermediari, cum sunteţi dumneavoastră şi alţii.

V.P.: Ţine minte: eu prezint o ipoteză, o presupunere, dacă această presupunere este validată în timp, şi ţi-o însuşeşti tu, el, devine un bun al nostru. Cineva trebuie să deschidă fereastra!… Eu am deschis-o în 1979, când am vorbit despre bioenergie şi naturism. Acum lumea e mai pregătită să accepte. Acum ai posibilitatea să fii sprijinit de ştiinţă. Dacă mâine ai folosi televizorul la o înmormântare, iar spiritul defunctului ar apărea la televizor şi ar spune, „nu mai plângeţi, oameni buni, eu sunt aici!”. Şi apare pe ecranul televizorului! Şi va apărea, măi copile, căci lumea e pregătită, deoarece s-au creat condiţiile! Spirite înalte vin mereu din spaţiu şi ne învaţă!

A.C.: Puneţi această „întârziere” în receptarea ideii de reîntrupare, pe seama condiţiilor necoapte.

V.P.: Necoapte, desigur! Când vorbeam de bioenergie acum 20 de ani, eram privit chiorâş. Uită-te la mâna mea acum. şi ia aminte la ceea ce fac!

(D-l Popa a respirat adânc şi s-a concentrat preţ de câteva secunde) ai văzut cum s-a făcut pielea de găină?… acum e rece. acum e caldă. Cine face acest lucru? Fă lucrul acesta cu o mână de mort şi vezi de se poate! Deci, cine face acest lucru?

A.C.: Duhul!

V.P.: Duhul! Cineva trebuie să vină cu o explicaţie! Noi acum îndrăznim să deschidem fereastra unei ipoteze. Eu nu caut altceva nimic. Ea trebuie cu timpul să alăture de ea şi alte idei, să mai pună o cărămidă şi încă o cărămidă.

A.C.: Ipoteza reîntrupării, a revenirii la viaţă este atât

de fabuloasă, de copleşitoare, de bogată în perspective, mai ales pentru spaţiul nostru ortodox, încât merită să cheltuieşti oricâtă energie pentru a arăta dacă şi cum se încadrează creştinismului. Spun asta, pentru că cel puţin aparent, reîntruparea pare a nu avea nimic în comun cu creştinismul.

V.P.: De ce să n-aibă? Chiar creştinismul spune că Ioan a fost Ilie... O revenire la viaţă.eu aşa o interpretez! Sai Baba relatează viaţa nevăzută a lui Iisus. La biserica creştină din India, să vezi cum vorbeşte preotul despre reîntrupare.

A.C.: Despre venirea sufletului la viaţă, venirea sufletului în trup, ce ne puteţi spune? Ce fel de miracole stau la baza acestui măreţ act cosmic?

V.P.: Venirea la viaţă e determinată de Legea Divină. Evoluţia fiecărui spirit, indiferent de natura lui se face prin bunăvoinţa Legii Creaţiei. Pentru această planetă omul este ce a mai perfectă creaţie, din punct de vedere fizic şi psihic. Până la ora actuală, la suprafaţa pământului nu este fiinţă mai evoluată decât omul. Să ne-nţelegem, e vorba despre suprafaţa Pământului. Căci entităţi superioare mai sunt şi dacă va veni vremea vom vorbi şi despre acelea. Ar fi prea îndrăzneţ să vorbim omenirii despre lucruri pe care la acest moment al evoluţiei sale nu le poate înţelege. Rolul venirii la viaţă conform legii divine este acela de a permite evoluţia părţii spirituale. Prin venirea la viaţă spiritul acumulează cunoştinţe. Ce trebuie să înţeleagă fiecare? Venirea la viaţă nu e un lucru întâmplător. La venirea la viaţă participă şase entităţi: spiritul tatălui, spiritul mamei, dreptaciul, spiritul care se întrupează, îngerul întrupător şi duhul. Mama e pregătită cu mult timp înainte la nivel spiritual pentru primirea în pântecele sale a viitorului copil.

A.C.: Deci o femeie ştie când va rămâne însărcinată.

V.P.: Multe femei ştiu că urmează să devină mame. Au nişte stări care constituie un fel de semnal. Mamele care vor să nască copii sănătoşi trebuie să se pregătească şi să aibă o cultură. După modul în care au fost pregătite are loc şi primirea la viaţă a viitorului copil. Un copil care vine la viaţă, preia energia din spaţiu în timpul somnului, o integrează în materia care creşte în pântecul mamei, iar pe de altă parte ia energia de la tată în timpul zilei şi de la mamă în timpul nopţii şi aşa, încet-încet, împreună cu îngerul întrupător, construieşte corpul în care va sălăşlui în această viaţă care este una dintre vieţile de pe această planetă.

A.C.: Întâlnirea mamei cu bărbatul cu care urmează să procreeze e întâmplătoare?

V.P. Nimic nu e întâmplător! Totul e programat! De obicei spiritul care se reîncarnează vine la viaţă alături de cei care i-au fost dragi în altă viaţă, pentru a plăti ceva, pentru a echilibra relaţii eşuate altă dată, sau pur şi simplu pentru a se susţine unii pe alţii în drumul spre evoluţie.

A.C.: Programată e deci şi nefericirea. Există şi

cupluri dizarmonioase, nepotrivite…

V.P.: Chiar şi în cazul acelora există o raţiune superioară. Nimic nu e lăsat la voia întâmplării. „Cupluri nepotrivite”, spunem noi, pământenii, dar ele sunt atât de potrivite cât trebuie să fie în funcţie de gradul de programare, căci fiecare trebuie să plătească ceva faţă de cineva. Iar copii care vin în astfel de cupluri, vin acolo anume, pentru că lipseşte o lecţie de viaţă pe care o va căpăta în acel cadru. Poate că nu vă place ce spun. Dar rolul cunoaşterii acestor mari taine este să-i facă pe oameni mai buni.

A.C. Cum se face din punct de vedere tehnic venirea la viaţă?

V.P.: Sunt două feluri de veniri la viaţă. Există venirea la viaţă pe grupuri de spirite, care au o misiune pentru o zonă anume, de exemplu pentru zona României. Aceste spirite sunt colectate, pregătite, iar dacă unele dintre ele nu vor să vină, sunt demagnetizate şi apoi pregătite. Refuzul lor este aidoma peştelui care se zbate să iasă din plasă. Ele sunt treptat convinse să vină la viaţă conform unui program. Apoi ele sunt dirijate către familia, mama, tata, ţara potrivite desfăşurării şi atingerii scopului său pe Pământ.

Există şi spirite care-şi construiesc singure destinul. Aceste sunt cazuri mai rare. Ele îşi pregătesc pe baza acumulărilor cantitative şi calitative din viaţa anterioară, corpul şi creierul cu care să primească lecţiile de viaţă.

A.C.: Deci îşi elaborează singure programele de învăţare?

V.P.: Da, îşi iau singure programe de învăţare. Interesant lucru, s-a dovedit ştiinţific, dar şi comunicările din spaţiu spun că creierul funcţionează doar 1015%, ceea ce din punctul meu de vedere are multe semnificaţii iar ştiinţa de mâine ar trebui să-şi facă un titlu de glorie din a găsi răspunsul la această întrebare.

A.C.: Atunci când se naşte un copil el primeşte de la părinţii lui ambalajul cu care va veni pe lume…

V.P.: Nu primeşte de la părinţi.

A.C.: Doar ambalajul... Însuşirile spirituale le primeşte de la divinitate. V.P.: Nu le primeşte de la divin! Însuşirile spirituale sunt acumulările din vieţile anterioare. Mama nu-i dă nimic altceva decât educaţia cu care-a ajută să crească într-o anumită idee.

A.C.: Asta spun şi oamenii de ştiinţă, se pare că aportul eredităţii, al mediului social, al ambianţei, nu e mai mult de 10%. Deci, e de presupus că restul de 90% sunt achiziţii din vieţile anterioare?

V.P.: Sunt din vieţile anterioare. Din viaţa asta ia fizionomia, depinde de cel la care se uită mai mult, sau din trecutul familiei, un unchi, un bunic... ori dacă mama a fost impresionată de cineva.pe cine nu influenţează aceste impresii? pe cel ce e format să nu fie influenţat!... pentru că cel care vine la viaţă are şi el gradul lui de pregătire. Una e să vii la viaţă din planul 50, alta din planul 4, să spunem.

A.C.: Să vorbim şi de avort!

V.P.: O, avortul este un păcat foarte greu!

A.C.: Indiferent de circumstanţele în care se petrece?

V.P.: Indiferent de circumstanţe! Avort se cheamă tot ceea ce ai omorât după concepţie. Dacă ai făcut asta, ai încălcat Legea. Încercarea medicinii de a spune că nu e avort întreruperea de sarcina care se face mai devreme de trei luni e zadarnică. După ce ovulul a fost fecundat, a apărut oul! Ai distrus oul, ai distrus forma de viaţă!

Păcat greu fac şi mamele care-şi părăsesc copii! Nici nu-şi imaginează ce fel de destin îşi creează în vieţile viitoare!

A.C.: Dar cum e posibil ca instinctul matern, care este unul dintre cele mai vechi şi mai stabile în istoria devenirii umane, şi care a asigurat supravieţuirea şi unitatea speciei, să nu mai funcţioneze la un moment dat? Ce se întâmplă în spiritul mamei în momentul în care-şi refuză copilul?

V.P.: Ele trăiesc la nivel profund coşmaruri incredibile, dar unele sunt prea îndobitocite şi trec cu uşurinţă peste această durere. Ea echivalează cu o rupere,

o fugă!

A.C.: Deci se înscrie în istoria personală a devenirii tale spirituale acest avort făcut?

V.P.: În spirit rămâne de-a pururi înscris. Pata rămâne şi trebuie compensată cândva. Când acea mamă va încerca în viitor să revină la viaţă, va fi suprimată cam în aceeaşi manieră în care ea a suprimat o viaţă. Aş vrea să mai fac o menţiune: avorturile sunt de două feluri: prin liberul arbitru, deoarece refuzi să fii mamă, şi cel spontan când copilul nu vine la viaţă, ci trăieşte doar procesul intrauterin pentru că are în programul său de evoluţie această experienţă.

A.C.: Plăţile pe care acest copil le are de făcut prin nevenirea la viaţă sunt ale copilului sau ale mamei?

V.P.: Şi ale copilului şi ale mamei, depinde de caz. În viitorul apropiat vom şti şi acest lucru prin analiza atentă a trăirilor din timpul hipnozei regresive. 90% din spirite au spus că ele stau în afara corpului viitorului copil, iar integrarea se face treptat numai după venirea la viaţă. Până atunci stă ca o pâlnie în jurul viitorului copil şi al mamei.

A.C.: Mama simte acest lucru în vreun fel?

V.P.: Mama simte tot timpul această formă difuză, diafană, care este spiritul viitorului copil. Cercetările spirituale arată că în timp ce unele spirite doar „îmbrăţişează” corpul mamei şi al viitorului copil, altele contribuie efectiv la construirea corpului viitorului copil.

Spiritelor mai tinere li se pregăteşte corpul de către entităţile întrupătoare, în tot acest timp spiritul fiind legat de mamă prin gât, ceafă, ombilic. Prin gât pentru a respira, prin ceafă pentru a comunica cu mama, iar prin ombilic pentru a se hrăni din placentă.

În timpul zilei, mama hrăneşte copilul fizic prin alimente, iar noaptea, spiritul se hrăneşte cu energie din acel plan de rezonanţă corespunzător evoluţiei sale. Căci fiecare plan în parte are o densitate de informaţie specifică şi asta explică de ce fiecare spirit se conectează la matricea de energie şi informaţie care-i este proprie!

Pe parcursul zilei, spiritul se conectează la tată, şi-l găseşte oriunde ar fi pe glob, pentru a se hrăni din energia lui. Deci, taţii ar trebui să fie foarte atenţi ce gândesc şi cum acţionează pe tot parcursul sarcinii. Nu e bine să stea în locuri rău-famate, deoarece conectează automat copilul la acele energii nocive. Să ţineţi minte cei ce auziţi acest lucru: trebuie să vă comportaţi ca părinţi încă din momentul în care v-aţi gândit să-l concepeţi, pentru ca să nu ajungeţi să vă întrebaţi după aceea de ce v-a pedepsit Dumnezeu! Nu te-a pedepsit doamnă, nu te-a pedepsit tată, plăteşti pentru că nu ai învăţat să fii părinte înainte de a avea copilul. Să fii părinte se învaţă! După părerea mea acest lucru ar trebui învăţat încă de la şcoală, analizat şi discutat, pentru ca fiecare să înţeleagă că viaţa ta şi a celor apropiaţi depinde de modul în care gândeşti.

Ajungem şi la momentul propriu-zis al naşterii. Zilele trecute a fost o emisiune la televizor în care ministrul sănătăţii a propus ca naşterile să se facă acasă cu moaşe. A ieşit mare scandal... Mare scandal! Toată lumea l-a criticat! Şi părerea mea este că cea mai bună naştere e cea care se face acasă. Ministrul sănătăţii a fost inspirat în această idee de maniera din America unde foarte multe mame nasc acasă, mai ales cele care au mai avut o naştere şi la care următoarea sarcină a decurs normal şi se constată clinic că are copilul aşezat în poziţie normală. Cel mai bun lucru este să naşti acasă, acolo, în teritoriul tău, în perimetrul familiei tale, în mijlocul vibraţiilor între care o să trăieşti. În spital e alt tip de vibraţie. Mediul de acolo poartă amprenta energetică a suferinţelor, bolilor şi necazurilor tuturor celor care au trecut pe acolo.

Când are loc naşterea, se face ieşirea prin colul uterin ca printr-un tunel de lumină. Este exact acelaşi tip de trecere ca pentru spiritul care moare jos. În momentul în care are loc expulzarea, partea spirituală se sparge în două şi se duce în afară şi împresoară corpul copilului sub forma unei pâlnii care-l protejează.

Dar până la acest moment, doctorii care-l ajută să se nască, obiectele înconjurătoare, constelaţia sub care a venit la viaţă, totul îl influenţează. Mulţi dintre cei care vin la viaţă îşi aleg din sistemul astral, conjuncţia potrivită care să-i ajute să capete caracterul şi trăsăturile de personalitate care-l vor ajuta să-şi atingă scopul spiritual. De aceea, astrologia bine făcută ştiinţific, vine cu explicaţii necesare şi sănătoase şi ajută la autodescoperirea individuală.

Spiritul nu intră complet în corp până la vârsta de 7 ani. Comunicările spirituale spun că dacă spiritul ar intra imediat complet în corpul fizic al nou-născutului, acesta ar fi efectiv ars de densitatea energetică a acestuia. Aşa că spiritul stă în mamă şi în copil până la 7 ani, de la gât în jos, nu mai sus de această limită, pentru a nu-i produce perturbaţii.

De aceea am spus şi repet indicaţia să nu i se dea copilului carne până la această vârstă, pentru că el nu este pregătit să lupte cu vibraţiile energetice grosiere conţinute în carnea animalului sacrificat. El devine atunci hiperactiv, agitat şi agresiv: ţipă şi bate din picior atunci când dorinţele nu-i sunt îndeplinite. Carnea creşte aciditatea organismului şi produce reacţii disproporţionate.

Mă adresez părinţilor şi bunicilor care se îngrijesc de copii: când copilul nu mănâncă, nu-l bate, omule! Nu

mănâncă pentru că e bolnav. El respinge instinctiv mâncarea pentru că el nu poate lupta şi cu boala şi cu digestia.

Sau o altă recomandare: o doamnă îmi relata cum fetiţa ei se juca cu jucăriile pe podea şi dintr-odată a început să se certe pe jucării cu cineva imaginar. Îi rog pe părinţii care au văzut asemenea manifestări la copii lor să nu se sperie. Copii de până în şapte ani au capacităţi suprasenzoriale care le permit să intre în contact cu lumea spiritelor şi să comunice cu acestea. Adesea copii mici au prieteni imaginari cu care vorbesc sau se joacă şi asta să nu îngrijoreze pe nimeni.

A.C.: Aţi spus că intrarea spiritului în corp are loc treptat. Are legătură acest lucru cu maturizarea fiziologică?

V.P.: Desigur, mare legătură! Pe măsură ce partea fizică se consolidează, partea spirituală vine şi-o urmează.

A.C.: Oare ar trebui să înţelegem din acest lucru că abia la 7 ani corpul reacţionează bioenergetic la fel ca cel al adultului?

V.P.: Ba, reacţionează şi până atunci!

A.C.: Vreau să-mi răspundeţi concret: dacă un copil de 5 ani, de exemplu, are trăiri de agresivitate sau ură, vibraţiile pe care el le emite în spaţiul energetic sunt aidoma celor unui adult?

V.P. Exact la fel! Spiritul este tot în vârstă, indiferent de vârsta copilului. Ba chiar, spiritul unui copil poate fi mult mai vârstnic decât cel al unui adult, din punct de vedere evolutiv. Responsabilitatea ambelor spirite e la fel de mare!

A.C.: Spuneaţi că legătura între mamă şi fiu sau fiică se desface la 24 de ani. Fiţi mai explicit: la ce fel de legătură vă referiţi? Mama şi copilul sunt legaţi la nivel energetic până la această vârstă, acest lucru însemnând că gândurile, faptele şi cuvintele unuia îl influenţează şi pe celălalt. Unii spun a acest lucru se datorează transmisiei telepatice. Nu e nicio telepatie aici, ci legătură energetică pură! La 24 de ani acest cordon energetic se taie şi abia

atunci copilul se desprinde cu adevărat şi e de sine stătător.

A.C.: Deci nu greşim dacă spunem că adevărata maturitate se desăvârşeşte în jurul vârstei de 24 de ani.

V.P.: Deloc! mai e şi cazul copiilor mămoşi, care stau pe lângă fustele mamei toată viaţa. Nu e bine. Părinţii trebuie să-şi arunce copii în focul vieţii, pentru ca să dobândească evoluţia.

A.C.: Vă rog să fiţi mai specific de atât şi să ne spuneţi care sunt atribuţiile unei mame?

V.P.: Înainte de exercitarea oricărui drept al ei în calitate de femeie, mama trebuie să fie mamă! Până la 23 – 24 de ani mama trebuie să fie în preajma copilului şi să vegheze asupra lui. Mamele care se dedică exclusiv carierei sau au funcţii importante care le determină să semneze sentinţe, condamnări sau executări îşi fac sieşi rău pentru vieţile viitoare, dar şi copilului lor. Mamelor, priviţi în natură! O căţeluşă, sau chiar o cloşcă se sacrifică, fiind gata să se arunce în faţa uliului pentru a-şi salva puii. Capacitatea de autosacrificiu a mamelor pentru copii lor este imensă, dar uneori e înţeleasă greşit. Sunt mame care spun că sunt gata să moară pentru copilul lor dacă trebuie! Nici să nu te mai gândeşti la asta mamă, pentru că oricât ai muri tu în locul lui, nu poţi trăi programul pe care copilul trebuie să-l ducă la îndeplinire! Dacă copilul trebuie să moară, nu te mai chinui, pentru că aşa cum am arătat şi cum trebuie să învăţăm, nu există moarte. Ceea ce numim noi moarte este doar un proces biologic. Trupul lasă aici carcasa lui materială, dar spiritul e nemuritor. El pleacă acolo unde îi e locul, după ce şi-a îndeplinit menirea.

A.C.: Dar domnule Popa, dacă legătura între mamă şi copil este atât de puternică, cum va trece vreodată mama peste şocul şi durerea despărţirii de copilul ei?

V.P.: Este o întrebare justă, legitimă, dar să nu te superi pe ce-ţi spun eu acum. Copilul nu e al tău decât în ceea ce priveşte partea fizică prin care i-ai dat viaţă. El ţi-a fost de fapt împrumutat. Menirea ta a fost să îl conduci

prin viaţă cât te-ai priceput mai bine. La nivelul de evoluţie actual este greu să admitem acest lucru. Iar dacă se întâmplă să-ţi petreci copilul la groapă deşi e împotriva legilor firii, atunci ar trebui să te întrebi care e lecţia ta de viaţă şi a lui. De fapt, noi ar trebui să plângem momentul venirii noastre la viaţă, pentru că atunci încep adevăratele chinuri. Moartea de fapt e jos şi naşterea sus. Este un perpetuum firesc care se desfăşoară în conformitate cu Legile Creaţiei. Aceste legi guvernează planeta pe care trăim şi eu sunt dator să caut să le înţeleg şi să le accept. Dacă se întâmplă ca moartea copilului să survină când mama e încă în viaţă, ea ar trebui să se roage să facă parte din acelaşi plan spiritual cu copilul ei pentru a se întâlni.

A.C.: Şi dacă nu sunt spirite învecinate în ale evoluţiei?

V.P.: Dacă unul dintre ei este mai evoluat atunci cel mai evoluat îl vede pe cel aşezat într-un plan inferior. Invers însă nu e cu putinţă. Asta spun comunicările spirituale. Am să mai spun un lucru care nu va plăcea. Unele mame îşi plâng copilul din interes. Ascultaţi expresiile din bocete, care spun „stâlpul bătrâneţilor”, sau „toiagul bătrâneţilor mele”. La fel se întâmplă şi cu cei în vârstă. Dacă ei mai sunt încă în putere, copii lor se gândesc că le-ar mai fi de folos, ajutându-i la treburile casnice, sau la creşterea copiilor. Dar dacă părintele e bolnav de-l întorci cu cearşaful atunci spun: „de l-ar ierta Dumnezeu!”. Dar în sinea lui se gândeşte de l-ar ierta Dumnezeu pe el, pentru ca să nu mai sufere, îngrijindu-şi părintele. Dar aceasta este regula! Rostul suferinţei n-o căuta în alte legi decât Legea Divină, care spune că trebuie să reechilibrezi, să repari ceea ce ai rupt, ai stricat. Nu fugi de programul tău, căci nu poţi scăpa de el orice-ai face!

A.C.: O probă extraordinară a reîncarnării mi se pare a fi memoria. Recursul la cunoştinţele anterioare revenirii la viaţă…

V.P.: Da un pictor, un sculptor, un geniu. dacă te uiţi în arborele lui genealogic, nu găseşti pe nimeni cu

asemenea însuşiri.de unde are el această dăruire?

A.C.: „Dexteritatea, instinctele, par să fie din aceeaşi categorie, a lucrurilor mai demult învăţate. Credeţi că instinctele sunt probe ale teoriei reîntrupării?

V.P.: Da. Dacă între noi ar fi nişte preoţi nefixişti… adică oameni care au terminat o facultate, care au studiat. şi ar fi gata să abordeze şi din perspectiva ştiinţei fenomenul acesta, am putea produce o abordare vastă.

A.C.: Să recapitulăm: de ce divinitatea vrea ca noi să uităm ceea ce ştiam din altă viaţă?

V.P.: A ţine minte ce-ai făcut în viaţa anterioară ar fi în detrimentul vieţii tale

5 5 5

actuale, mai ales în situaţiile de ratare, sau când ai avut manifestări criminale, ţi-ai omorât tatăl sau mama, dar în această viaţă eşti lângă ei pentru a-ţi răscumpăra fapta „nu ţi-ai dori să trăieşti cu o asemenea povară. Din acest motiv Legea e fermă. Nici visele nu le mai ţii minte!

A.C.: De câte ori ar fi nevoie, în medie să se încarneze un spirit pentru a-şi încheia ciclul de evoluţie

aici, pe Pământ?

V.P.: De câte ori e nevoie! Din comunicări se ştie că în medie, pentru revenirea la o nouă viaţă ar trebui să treacă aproximativ 200 de ani, dar, în ultima vreme înţeleg că procesul e mai rapid, pentru a se accelera procesul de acumulare al locuitorilor planetei Pământ. Spiritele cu un grad înalt de evoluţie vin la viaţă mult mai rar, deoarece procesul de acumulare la nivelul lumilor angelice este extraordinar de vast. La revenirea la viaţă ei sunt fiinţe excepţionale, cu un grad de manifestare, genii sau iluminaţi.

A.C.: Când se încheie un ciclu evolutiv?

V.P.: Un ciclu evolutiv pe o planetă se încheie atunci când s-a acumulat gradul de cunoaştere de pe planeta respectivă. Apoi se pleacă de pe acea planetă „in corpore" pe o alta, cu un grad superior de evoluţie. Unii se întrebă de unde sunt atât de multe spirite pe această planetă, pentru că sunt miliarde. Miliarde sunt jos şi miliarde sunt sus… ei vin in corpore pe această planetă… după ce şi-au făcut studiul sus ca spirit, se integrează apoi în materie, pentru a învăţa şi lecţia acestei planete dar şi pentru a materializa ceea ce el însuşi a învăţat ca spirit. A.C.: Mărturii puternice, foarte greu de contrazis ale teoriei reîntrupării sunt constituite de experienţele celebre ale unor magnetizatori celebri. Se fac regresii în trecut: spre tinereţe, adolescenţă, faza infantilă. viaţa uterină. persoana hipnotizată şi-a amintit nu doar experienţele trecutului, dar interesant, când a ajuns în stadiul de copil a folosit vocea de copil. Pacientul, aflat în stare de hipnoză indusă, este condus regresiv până dincolo de momentul naşterii, în viaţa intrauterină, iar apoi în existenţele anterioară concepţiei. Pacienţii relatează vieţi anterioare, iar cele relatate pot fi şi au fost verificate mai apoi şi s-au dovedit reale. Ceea ce este demn de reţinut este faptul că astăzi, în cabinetele specializate din străinătate regresia hipnotică se foloseşte frecvent ca metodă de tratament şi de vindecare a unor traume străvechi, poate chiar traume pe care la aduci cu tine din vieţile trecute.

V.P.: Adevărat!

A.C.: Totuşi, să încercăm o ipoteză de lucru. Să spunem că hipnotizatorul induce o stare de conştiinţă modificată, pe parcursul căreia poate manipula relatările pacienţilor.

V.P.: Adriana, înţeleg unde baţi! Vreau să te întreb, cu ce mi-e mie în detriment dacă accept ideea revenirii la viaţă?

A.C.: N-aş vedea-o neapărat ca pe un detriment... decât dacă găsim ideea de suferinţă ca pe un dezavantaj.

V.P.: Dar numai suferinţa permite purificarea şi maturizarea sufletului! În isihasm, în yoga, asceţii lucrează foarte mult cu ei înşişi se îndepărtează de lume. există călugări care ajung într-o fază de înaltă manifestare cum e părintele Cleopa sau alţii, care sunt mari lumini. Poate mă întrebi, de ce ne-am dus şi am preluat de afară metode. Pentru că reprezentanţii ortodoxiei nu acceptă ideea, cum au făcut călugării şi o serie întreagă de iniţiaţi care au intrat în legături profunde cu divinitatea şi au emis idei, comportamente, asane, moduri de gândire, meditaţia. Cei care se află în situaţii grele, cumplite, de boală sau suferinţă sufletească şi aplică unele dintre aceste îndrumări, adoptă şi filosofia care a dat naştere acelei idei. Am avut o discuţie care s-a purtat între reprezentanţii bisericii şi cei ai sistemului yoga, şi am pus o temă reprezentanţilor bisericii: hai să facem prin isihasm o yogă românească! Eu m-am dus să fur idei de la americani, şi m-am trezit că ei veneau în jurul meu şi mă-ntrebau. La aceeaşi întâlnire s-a pus şi problema tinerilor, care nu vor să îmbrăţişeze mai mulţi, ideea de a fi preoţi. Sau, întrebarea care se pune de fapt, este următoarea: cei care devin astăzi preoţi sunt ei oameni de calitate? Personal, aş face pentru preoţi o şcoală de călugări, în care să fie iniţiat ce misiune are ca preot, după ce a făcut şcoala de călugărie. Să intre în călugărie şi să fie supus caznelor şi tuturor probelor specifice. Cine s-a evidenţiat cu adevărat, indiferent câţi sunt, 3 – 4, abia aceştia să fie cu adevărat reprezentanţi spirituali. Acelaşi lucru l-aş propune şi

pentru medici… dacă mă duc la medicină fără să am chemare, fără să am har… atunci mă întorc cu spatele la problemă! Am văzut la televizor situaţia dramatică a Salvării. Arătau nişte salvări găurite, vai de capul lor. Eu n-aş face decât un singur lucru: aş face o comisie, aş constata realitatea întocmai, şi a doua zi m-aş duce la ministru, căruia i-aş cere să fie medic pe respectiva salvare, şi să doarmă în paturile bolnavilor. Aşa trebuie să gândim!

Chiar aseară a venit o doamnă care mi-a relatat cum a născut în maternitate. M-am îngrozit! Am fost îngrozit! I-am spus: „Fetiţo, mai bine nu te duceai să naşti acolo! mai bine năşteai acasă!”. „Păi, cine să taie cordonul ombilical?”, „Soţul tău, sau chiar tu!”. De-asta venise la mine! Avea copilul plin de bube! Stătuse şapte zile cu acelaşi cearşaf murdar, plin de sânge, de te-ngrozeşti! Când vom corecta aceste lucruri? Când vom fi convinşi că totul, de la gest, privire, vorbă, faptă, totul se computerizează, se înregistrează şi după ce plec din viaţă, mântâlnesc cu mine! Cine va reuşi să instaureze ştiinţific, în mod repetat această idee în capul oamenilor, va câştiga omenirea!

A.C.: Spuneaţi despre călugării zen că sunt mai deschişi lucrurilor transmise de sus. De ce credeţi că Tibetul este un laborator spiritual ai permisiv unor experienţe spirituale, mai mult decât orice altă zonă geografică.

V.P.: Explicaţia este simplă. Cei care vin la reîntrupare şi vor să înveţe multe pe Pământ se duc în Tibet. Tibetul este unul dintre locurile geografice cele mai pline de mister, unde sunt deţinute mari secrete cu privire la evoluţie şi la misiunea omului pe Pământ! Acolo se duc înalte entităţi de o înaltă evoluţie pentru că acolo li se creează condiţiile potrivite. Călugării aceştia trec prin cazne cumplite cu corpul fizic pentru a putea să-şi demonstreze tăria spirituală. În viitor, preotul adevărat nu va mai sluji ca urmare a pregătirii profesionale, ci va servi datorită pregătirii lui spirituale, căci el vine special pentru îndeplinirea acestei misiuni, şi va trăi, accentuez această idee, va trăi din câştigul realizat din altă muncă. El trebuie să fie un desăvârşit propagator al ideii ştiinţificespirituale. Dar dacă preoţii ar fi convinşi că de la gând, privire, gest, vorbă, faptă, totul se înregistrează, nu ar mai face aşa ceva!

Misiunea noastră este să unim oamenii de ştiinţă cu reprezentanţii bisericii cinstiţi ştiinţific şi să dovedim ştiinţific, slujindu-ne de nivelul tehnologic contemporan, ceea ce ni se spune şi arată de sus. Din comunicări suntem informaţi că printre spiritele trimise la viaţă există entităţi cu o bogată acumulare ştiinţifică, capabile să creeze aparate cu ajutorul cărora, lumea spiritelor să poată fi vizualizată. În lumea noastră fizică ei devin cercetători, inventatori, oameni de ştiinţă, inspiraţi. Acum suntem în pragul unei asemenea izbânzi. Ceea ce facem noi astăzi este o îndrăzneală, pentru acest început de eră.

A.C.: Biblia spune că la început a fost „cuvântul”. El este vehiculul care poartă în conţinutul lui un miez de gând, de idee. Vorbiţi-ne despre forţa pe care o are ideea, care e o cuantă energetică, luminoasă, vibratorie. Ce se întâmplă în spaţiul energetic atunci când o idee este lansată, emisă?

V.P.: În primul rând e gândul. Gândul este egal forţă. De la gând, privire, gest, vorbă, faptă, totul se înregistrează, se computerizează, iar când pleci din viaţă tentâlneşti cu tine. Dintre toate cel mai puternic e gândul. Pentru că se înregistrează în spaţiul energetic şi apoi rodeşte în idee. Ideea circulă ca o undă radio e captată de creierele noastre care-şi întind antenele în spaţiu. De exemplu, legile Boyle-Marriot, a fost la început o idee care a circulat prin spaţiu ca o undă radio. Doi indivizi diferiţi, aflaţi la depărtare unul de celălalt, s-au ridicat şi se gândeau la acelaşi lucru. Ideea a fost prinsă de ambele capete şi a fost înscrisă pe hârtie şi astfel au ieşit legile Boyle – Mariott. Asta se întâmplă datorită câmpurilor de rezonanţă în care mii de miliarde de cuante de informaţie circulă liber. Ca să fiu mai explicit, încerc următoarea

analogie. Ştim că la ora actuală, există un număr foarte mare de posturi de radio, care emit anumite semnale radio pe diferite frecvenţe de vibraţie, care există laolaltă în spaţiul nostru determinat. Cu un aparat de radio atunci putem să prindem una sau alta din aceste frecvenţe. Întocmai este şi fiinţa umană. Ea poate capta din spaţiul energetic tot ceea ce este capabilă, conform gradului său de evoluţie, cu ajutorul rezonanţei. Înţelegerea teoriei rezonanţei va schimba lumea şi modul nostru de a înţelege misterele creaţiei. Exemple sunt multe. Unii spun ca aici nu se află nimic. Nu se află nimic pipăibil! Dar există forme vibratorii care circulă pe lângă noi. Pe lângă urechile noastre trec miliarde de forme vibratorii. Dar noi nu le sintetizăm şi nu le putem defini, pentru că nu avem capacităţi biologice şi spirituale suficient de educate pentru receptare.

A.C.: Vorbeam mai devreme despre aură şi despre faptul că ea reflectă idei, concepţii de viaţă, adică atât convingeri solide cât şi senzaţii sau sentimente trecătoare. În consecinţă aura este un depozitar. Ştim, deci că un gând rău poate produce instantaneu modificări în aură. Şi dacă acest gând are o anumită repetabilitate şi intensitate, produce modificări profunde în structura noastră energetică şi produce dezechilibru, ceea ce e sinonim cu starea de boală. Invers, gândurile de iubire introduc în aură o culoare luminoasă şi produce efecte binefăcătoare. Deci, când suntem pozitivi rezonăm cu forţele pozitive din spaţiu, iar în momentul în care emitem unde negative, captăm energia spiritelor joase, grosiere, care ne agaţă în acţiuni nefaste. Acest lucru se numeşte rezonanţă, un concept luat din fizică. Semnificaţia etimologică a cuvântului înseamnă a răsuna, a vibra, a repeta un sunet sau o vibraţie. Deci, rezonanţa este acel proces prin care undele sau vibraţiile universale, sunt propagate de la un focar şi ajung la un receptor. Asemenea receptori sunt prezenţi în fiinţa umană şi sunt capabili să producă efecte, la unii mai mult, la alţii mai puţin. Şi dumneavoastră utilizaţi expresia „planuri de rezonanţă”, pentru a arăta că

fiecare om are afinităţi cu un anumit plan vibraţional, mai grosier sau mai subtil, în funcţia de gradul evoluţiei sale.

V.P.: E adevărat. Spaţiul este populat cu felurite entităţi şi noi suntem influenţaţi de acele entităţi cu care avem ceva în comun.

5 5 5

A.C.: Aţi putea fi puţin mai specific?

V.P.: Desigur, să luăm exemplu cuiva care are un viciu: în momentul în care un individ fumează, o parte din ţigări le fumează pentru entitatea din spaţiul roşu. Aceste entităţi inferioare, odată pătrunse în localurile rău-famate stau acolo şi te îndemnă să faci rău. Acolo e promiscuitate. Când există atâta toleranţă în privinţa viciilor, între partea fizică şi partea psihică apare o ruptură. Spiritul nu mai vrea să stea într-un corp promiscuu şi atunci caută să evadeze. În timpul acesta o entitate alcoolică, ia locul spiritului proprietar şi locuieşte în corpul golit de spirit, hrănindu-şi pofta cu alcool. Mă exprim astfel, pe jumătate metaforic, pentru a mă face mai bine înţeles.

A.C.: Ce este visul conform teoriei reîntrupării? Psihanaliza explică faptul că visul survine ca urmare a imaginilor condensate, aglomerate pe care psihicul le înregistrează în decursul activităţii diurne. Aceste imagini se infiltrează apoi în zona inconştientului, şi reapare la suprafaţă într-o formă numită vis. Dacă mai multe persoane încearcă să descifreze un vis fiecare va vedea acolo alt lucru.

Asta poate şi pentru că visele au o mare încărcătură simbolică. Teoriile esoterice dau visului alte dimensiuni.

V.P.: Teoria reîntrupării spune următorul lucru: Spiritul care ne animă corpul în timpul nopţii iese afară din corp pentru a se reîncărca cu energia necesară începerii unei noi zile. În timpul nopţii se declanşează şi se produc procese de vindecare, deoarece partea spirituală se duce în planul corespunzător evoluţiei sale, îşi ia fluid vital de acolo şi împreună cu medicii spaţiali, refac partea energetică, care la rândul ei reface partea fizică. Pentru că boala, ţineţi minte, oameni buni, boala se instalează în

plan energetic cu foarte mult timp înainte. Spre exemplu un cancer, începe cu 8 ani înainte de manifestare, iar sarcomul cu 11 – 13 ani. Nu există mai multe tipuri de cancer, ci un sigur fel: o infecţie peste limita de toleranţă sau sub limita de toleranţă în anumite zone ale corpului, în aşa fel încât în urma unei lovituri, a unei traume, a unui dezechilibru în zonă, acolo să se acumuleze o cantitate de toxine mai mare, care nu mai poate fi controlată, drenată, de sistemul energetic de redresare, şi acolo începe o dezvoltare haotică pe care noi o numim cancer. Deci, cancerul este o acumulare de toxine într-un anumit organ şi care au rupt echilibrul energetic al zonei respective.

A.C.: Iar visul?

V.P.: Visul este o peregrinare a spiritului în timpul nopţii, în anumite zone, dar nu ţi se dă voie să le ţii minte. Şi cu toate acestea, există vise premonitorii pe care le au anumite persoane, care sunt conduse şi cărora li se arată evenimente ce vor avea loc într-o perioadă apropiată. Sunt unii dintre noi care sunt preluaţi de entităţi din spaţiu care le desfăşoară în faţa ochilor, ca într-un film panoramic,

evenimente ce vor avea loc într-un timp ulterior.

Cei care au o misiune importantă pe acest Pământ primesc diverse îndrumări de la entităţi evoluate aflate în plan ceresc tocmai pe această cale. Trebuie să tinzi cu adevărat spre Dumnezeu şi să ai o viaţă curată ca să ai privilegiul unor vise revelatoare. Ele chiar aşa au fost numite, „revelaţii”, şi multe dintre ele sunt consemnate în cărţile biblice, având o încărcătură de mister şi o acurateţe ieşită din comun. Iată, fapte prezise sute sau mii de ani înainte sunt trăite astăzi de noi până la detaliu.

...La unii!... La alţii sunt vise lipsite de orice noimă, care n-au niciun conţinut. Sunt probabil expresiile unor frământări interioare care caută o cale de ieşire. În urma unor asemenea vise ne putem trezi dimineaţa cu răspunsul la problema noastră. Bănuiesc că asta s-a întâmplat tuturor.

Visele grele sunt date de îngurgitarea unei cantităţi prea mari de alimente seara. Omul se culcă cu stomacul greu, digestia se face lent şi apar vise crâncene, cu gemete, cu diferite manifestări, determinate de entităţi inferioare. A.C.: D-le Popa sunteţi celebru în primul rând datorită vindecărilor miraculoase. La dvs. vin oameni cu boli grave şi foarte grave. Încercaţi să faceţi o categorisire a tipurilor de boli, însoţită de cauzele fundamentale care le determină.

V.P.: Vreau să vă spun următorul lucru. Eu nu vindec! Eu sunt constatator, iniţiator şi îndrumător. Eu constat, pe o cale încă necunoscută, iniţiez şi îndrum. Ceea ce tu îmi spui prin contactul pe care îl am, dând mâna cu tine, este, de fapt, ceea ce tu ai voie să îmi spui despre tine. Eu nu caut să vindec. A vindeca pe cineva înseamnă a lua asupra ta o formă karmică.

Către mine vin două categorii de indivizi: autoaccidentaţii şi autoprogramaţii. Ce înseamnă „autoaccidentat”? Cel care datorită necunoaşterii, încăpăţânării sau prostiei, mai pe româneşte fie spus, prin liberul arbitru, deviază de la legea de nutriţie şi comportament moral spiritual. Apare boala. Vine la mine şi

eu îi spun ce trebuie să facă. Fiind autoaccidentat face mai mult decât îi spun eu şi iese din prăpastie.

A doua categorie este constituită din cei care, atunci când vin la viaţă îşi iau în program şi bolile. Aceste boli sunt autoprogramate. Trebuie să le trăim, şi prin suferinţa pe care ne-o dăruiesc ele ne învaţă să greşim mai puţin. Şi în situaţia asta nu poate nimeni interveni în programul tău. Cine încearcă să ia din programul tău e vai de capul lui.

Deci, dimineaţa, înainte de a veni în contact cu oamenii spun următoarea rugăciune: „Doamne, ajută-mă să-i ajut pe toţi cei care au dreptul să fie ajutaţi! Căci Tu eşti unicul Creator şi unicul Salvator! Amin!”. Deci eu nu pot să-i ajut şi nu intru să-i ajut, decât pe cel care are voie. Cel ce vine şi mi se dă voie să intervin în procesul lui de vindecare, vine cu următoarea condiţie: să aducă un certificat de la medic, din care să rezulte că are afecţiunea X, nu se poate trata afecţiunea respectivă cu ajutorul medicinii alopate, şi i se recomanda tratament naturist. Vine cu acest act şi cu două fotografii. Periodic mă mai uit la câte o fotografie şi mai târziu mă trezesc cu omul la uşă, ca şi când l-aş fi chemat. Nu l-am chemat! Eu doar m-am uitat la fotografie ca să văd cum se mai simte şi el percepe acest lucru telepatic.

ÎNTOARCE-TE LA NATURĂ: VIRTUŢILE TERAPIEI NATURISTE

DESPRE HRANA SĂNĂTOASĂ

INTRODUCERE

Deşi înaintează în cunoaştere iar această cunoaştere doboară rând pe rând necunoscutele din mediul exterior lui, cercetarea ştiinţifică îşi are limitele ei în a ţine pasul cu bolile tot mai grave care există deja sau se prefigurează a face parte din agenda clinică a omenirii.

Ştiinţa constată apariţia unor virusuri noi, tot mai rezistente, imunitatea corpului omenesc scade, a crescut numărul persoanelor care suferă de boli degenerative şi de cancer. Cercetarea ştiinţifică incriminează printre factori:

obiceiurile alimentare nesănătoase, apariţia hranei intens procesate şi conservate, poluarea accentuată, stresul sub toate aspectele lui etc.

Omul este ceea ce gândeşte. Şi fără îndoială este ceea ce mănâncă. Astăzi plătim un tribut greu alegerilor noastre care au la baza satisfacerea gustului.

Fiecare alegere alimentară străină esenţei noastre ne îndepărtează de natură şi ne complică sistemul gustativ în aşa fel încât avem nevoie de gusturi din ce în ce mai intense. Coloranţii, conservanţii, adăugarea produselor de sinteză, publicitatea dementă şi fără conţinut dovedit ştiinţific a acestui tip de alimente instalează în omul contemporan automatisme ce-i pot deveni fatale.

Interesant lucru că, oamenii admit mai degrabă că maşina pe care o conduc are nevoie de un combustibil de cea mai bună calitate decât că maşina umană care sunt are nevoie de cea mai bună hrană care să le furnizeze cel mai pur tip de energie, rezervor al sănătăţii şi echilibrului.

Pentru a-şi depăşi condiţia de simplu manipulat al unei societăţi de consum care acţionează fără ruşine, omul contemporan are nevoie de inteligenţă şi îndrumare.

Pornim de la convingere că una dintre aceste preţioase facultăţi se află deja în dumneavoastră. Folosiţi-o pentru a o căpăta şi pe cealaltă!

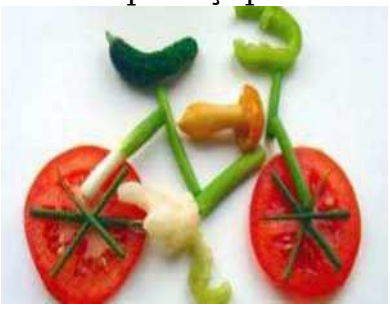

Terapia naturista, unda de soc pentru organismul bolnav Adriana Caranfil: Una dintre terapiile şoc pe care le folosiţi este terapia naturistă. Ce rol are ea în viaţa celui care doreşte să se însănătoşească? Care sunt argumentele pentru care n-ar trebui să obosim niciodată în a îndemna oamenii să înlocuiască carnea cu alimentele vegetale?

Valeriu Popa: În primul rând se spune că omul e carnivor. Nu e aşa. E frugivor. Tractul digestiv şi dantura îl trădează a îi frugivor. Prin urmare el trebuie să mănânce fructe şi seminţe. Cei care argumentează că omul e carnivor, fac propagandă unor indivizi care cresc animale şi vor să le comercializeze. În India, de pildă, vaca nu se taie, e considerată animal sfânt. Cine a creat măcelăriile? Noi! Ce-ţi aduce carnea în plus? Proteină, zice medicina. Dar te întreb eu domnule doctor, din ce-a făcut animalul proteina, în afară de seminţe, paie şi diferite ierburi? Gândeşte-te la asta! De ce să bag eu un aliment toxic în mine şi preparat pe deasupra, care are coeziunea moleculară ruptă? Dar marea gravitate o constituie faptul că, vibraţia energetică a tăierii se află în totalitate în carnea animalului sacrificat. Apoi o bagi la cuptor. O faci la grătar. Acest gudron, care se agaţă pe carne nu poate fi prin nimic dizolvat. Nici cu acid clorhidric, nici cu acid sulfuric concentrat. Sângele le preia, le transmite prin sistem şi le depune. Faci arterită sau alte boli cauzate de depunerea de deşeuri toxice. Şi mai adaug un lucru de o importanţă covârşitoare: această formă de carne atrage entităţi inferioare către tine, de care tu nu te poţi elibera.

Adriana Caranfil: Individul carnivor are accente de iritabilitate, angoasă, mânie, mai frecvent?

Valeriu Popa: Bineînţeles. În Germania mai demult, carnea se afla din abundenţă pe masă. Poate că nu era pâine, dar carne era în cantitate mare.

De ce? Un om care mănâncă carne e mai acid, e mai războinic. În Africa unde carnea e foarte greu de tolerat, li se dă carne la cei ce lucrează în armată, din acelaşi motiv. S-au făcut şi experimente cu doi căţeluşi, dintre care unuia i s-au dat vegetale, exact aşa cum procedez eu cu acest căţeluş al meu. 90% din hrana lui este formată din grâu încolţit şi alte cruditǎţi, la care adaug, din când în când, 50 de grame de carne. Şi e foarte viguros şi agil. Tractul lui digestiv e curat şi descuamat de celuloza din grâu.

Dacă tu mănânci carne, resturile ei combinate cu

forma de mucus din tractul digestiv duc la putrefacţie, apare fenomenul de constipaţie, toxinele pătrund în intestin, intră în sânge şi te intoxică. De-acolo eşti bolnav, omule! Colonul e cel care te distruge! Deşi se vorbeşte despre lucrurile astea oamenii nu le respectă. La uşă la mine nu vine niciunul să-l învăţ să nu fie bolnav! Când voi vedea un medic care mă-nvaţă cum să nu fiu bolnav, mă voi duce în genunchi până la el. Mulţi dintre medicii care tratează sunt ei înşişi în stare de dezechilibru şi de boală. Pentru că uită ce vorbesc şi fac altfel.

Adriana Caranfil: Ca argument al faptului că deşeurile toxice se depun într-una pe vasele sanguine, sau în interiorul intestinelor este şi faptul că după săptămâni, luni sau chiar ani întregi de dezintoxicare şi de curăţare a organismului, examinarea materiilor fecale scoate la iveală bucăţi de carne.

care încă se mai elimină şi care provin din defuncta alimentaţia carnată. Proteina din carne este regăsibilă şi în vegetale. Un regim vegetarian nu slăbeşte cu nimic forţa organismului şi vigoarea acestuia, ci dimpotrivă! Indicaţi vă rugăm şi sursele!

Valeriu Popa: S-ar părea că pe Pământ există aproximativ 1 miliard de oameni care nu consumă carne, ci fructe şi seminţe. Ce fel de seminţe? Dintre cele mai diverse. Cele mai bune seminţe sunt cele din dovleac. Proteina din dovleac este una dintre cele mai hrănitoare.

Dar să fie crudă! Gândiţi-vă că ea are nu mai puţin de 5 pelicule care o protejează până să se ajungă la miez. Această protecţie îi asigură starea de echilibru, perfectul raport între yin şi yang, ceea ce o face atât de completă. Pe de altă parte proteinele ei sunt foarte uşor asimilabile de către organism. Este minunată dacă se combină cu grâu încolţit şi stafide pentru cei ce doresc diversificare.

Nucile se consumă neapărat curăţate de pojghiţă, deoarece pelicula cu care sunt învelite dă dureri de stomac, de bilă şi cade greu. Dacă vreţi să mâncaţi nuci proaspete iarna, când, după cum se ştie pojghiţa este întărită şi uscată, procedaţi astfel: ţineţi-le 8 – 10 zile în apă şi

apoi curăţaţi-le de coajă şi apoi veţi vedea că se depilează foarte uşor pojghiţa respectivă! Îndepărtarea ei este obligatorie deoarece şi aceasta conţine cianură de potasiu. Atenţie: nucile, seminţele de dovleac, cele de floarea – soarelui îşi pierd proprietăţile dacă sunt coapte. Dacă le distrugi enzimele, mănânci hrană moartă. Dacă n-ar mânca crudităţi, omul ar muri imediat!

Bolile grave se tratează exclusiv cu cruditaţi

Pentru bolile grave eu recomand un regim strict, bazat pe crudităţi, dar care să respecte întocmai indicaţiile făcute. Alimentele se consumă întocmai cum sunt recomandate, germinate sau înmuiate, şi strict în cantitatea recomandată.

evenind la alimentaţia omului sănătos: vara trebuie să consumăm legumele de suprafaţă, iar iarna rădăcinoasele şi leguminoasele. Fasolea, înainte de a îi consumată trebuie pusă la înmuiat, până când i se descojesc pieliţele. Se mănâncă numai miezul. Recomand din toată inima ca din alimentaţia zilnică să facă parte grâul încolţit, care prin procesul de încolţire îşi creşte potenţialul energetic al elementelor ce-l compun de 10 – 20 de ori. El conţine fosfor şi calciu, magneziu şi diferiţi hormoni vegetali, care-l fac o minune vie. În acest proces el îşi consumă amidonul care este patul germinativ pentru bob şi îl distruge. Când mâncăm făină albă ne otrăvim pentru că lipseşte celuloza. Mai nou, occidentul încearcă să recupereze acest deficit şi pe piaţă a început să se găsească făina integrală, ba chiar amestecată cu seminţe şi tărâţe. La noi, 99% din pâine este albă. Această pâine care conţine substanţe devalorizate care-i conferă volum distrug organismul.

Să nu-ţi lipsească grâul încolţit şi tărâţele. Fă asta A

cât poţi de des că pentru tine o faci! În alimentaţie noi trebuie să avem 99% fibră, care să descuameze depunerile de pe tractul digestiv. Depunerea lor pe tractul digestiv, se adună strat cu strat. Iată, am în această sticlă, în formol, depuneri de acest tip, care s-au eliberat în urma postului dur... observă aceste descuamări impresionante de 50 – 59 de centimetri. Aceste straturi, devin în timp compacte şi rigide şi produc încetinirea mişcărilor peristaltice intestinale. Treptat stomacul se strânge şi funcţionează din ce în ce mai prost. Tractul are o structură puternic cutată. Dacă nu bei suficientă apă şi nu mănânci destule tărâţe, puţin apă se reţine şi te constipi. Bolul alimentar nu mai este înaintat spre eliminare şi faci constipaţie. O constipaţie cronică poate duce la cancer. Faci hemoroizi, anus contra naturii. Şi atunci ce-ai făcut omule? Ţi-ai distrus o parte din organismul tău care trebuia să lucreze în perfecte condiţii. Cine e vinovat? Tu! De ce eşti vinovat? Pentru că n-ai cerut nicio îndrumare de la doctor, care să te înveţe să fii sănătos. Faceţi conferinţe cu oamenii, domnilor doctori şi învăţaţ-ii să devină sănătoşi! Când cineva se duce la Medicină se gândeşte că e o meserie bănoasă! Oh, ce afirmaţie urâtă! Eu am doi băieţi. Cel mai mic vine într-o zi acasă, şi-l întreb: „Tu ce-ai vrea să te faci în această viaţă?”, „Doctor!”, „De ce?”, „E o meserie bănoasă!”...N-a apucat să termine şi i-am dat o palmă peste gură de l-a podidit sângele! „Ţine minte: atâta timp cât gândeşti aşa, mai bine mori, decât să fii aşa un doctor”. Dacă ai gândit doctore, că meseria asta se face pentru bani, eşti un

criminal. Întâi, gândeşte-te că eşti un apostol. Mai întâi învaţă omul ce să facă ca să nu ajungă la tine. La fel şi cu preotul! Părinte nu aştepta să vină

la dumneata individul să ceară iertare pentru păcate! Învaţă-l cum să le evite. Atunci îţi faci meseria de preot.

Am fost în Africa. Acolo preotul este şi duhovnic şi vraci. Am asistat la vindecările făcute de ei. Albii nu erau admişi, dar printr-o împrejurare mi s-a dat voie să particip. Am avut mare noroc să văd cum face un vraci vindecarea. Auzind că mă ocup de asta mi-a dat voie să asist după ce i-am diagnosticat bolile. La un moment dat, pe un pat împletit din liane a fost adus un individ. Am pus mâna pe el şi l-am diagnosticat ca având o intoxicaţie cu peşte afumat. Ceilalţi mi-au confirmat că aşa este. „Da, a mâncat peşte afumat!” Am stat pe o bucată de lemn şi am asistat la

tratament. În primul rând i-a dat un ceai amar să bea. Au început doi oameni să-l învârtă până a eliminat tot ce avea în stomac.

Adriana Caranfil: Deci i-au creat o stare de vertij.

Valeriu Popa: O stare de vertij… şi prin centrifugare a scos tot ce avea în stomac. După aceea i-au dat un alt ceai şi i-au provocat o diaree puternică. Adriana Caranfil: Instantanee?

Valeriu Popa: Instantanee! La 10 minute după ceai. Şi apoi, deasupra persoanei vătămate au început să facă o incantaţie AUM. AUM.de mi s-a făcut tot părul pe mine ţepi, din cauza vibraţiilor. Vibraţiile aveau o tonalitate cam ca acelea folosite în incantaţiile ortodoxe. Cam asta era coloratura. Deci, aceste vibraţii care impregnau corpul, făceau ca această energie perturbată să se reechilibreze. Stupoare. Iniţial, când am pus mâna pe el avea 40 grade. Ardea. După tratament i s-a făcut o respiraţie puternică. La 2 ore după asta, l-au ridicat în picioare şi i-au dat cu o plantă la subsuori numită limba-babei, o frunză foarte aspră, care i-au produs nişte urzicături ce au început să sângereze. Sângele curs s-a adunat pe lianele pe care stătea într-o moviliţă. La început sângele era închis la culoare apoi a devenit roz. Era limfă. Apoi vraciul a venit cu o frunză cu care a dat peste zgârieturi. Imediat sângele s-a oprit şi cicatrizarea a început să se facă chiar sub ochii noştri. Ce se-ntâmplase, oare? Eu sunt om de ştiinţă. Aşa că am intrat în „de ce”? Mi-am amintit că la noi, când un

animal era bolnav, s-a umflat pentru că a mâncat prea multă lucernă. Ce face atunci stăpânul animalului? Ori foloseşte o metodă de a evacua gazele, ori face o tăietură în abdomen şi scoate alimentele care au produs inflamarea respectivă, sau îi taie urechea şi-l bate cu un băţ, până produce sângerarea. De unde ştia omul să procedeze aşa? Ştie, pentru că altă dată a trăit în natură! Natura este prietenul adevărat! Asta e recomandarea pe care ţi-o fac: întoarce-te la natură, pentru că în ea sunt toate adevărurile! Adriana Caranfil: Vorbiţi-ne despre ceea ce în terapia naturistă se numeşte „moarte albă”, cu această expresie fiind denumit zahărul, acest ucigaş al lumii contemporane. Ce este şi cu ce trebuie înlocuit?

Valeriu Popa: Zahărul, în afară de gustul său dulce, nu are nimic bun. Zahărul a plecat de la forma iniţială, aceea de rădăcină benefică, dar a fost trecută printr-un sistem de torturare până la cristalizare. Dacă vreţi să mâncaţi zahăr, luaţi-l pe cel de trestie, brun, căci cel rafinat e moarte albă.

h *

La început se spunea: Daţi copiilor dulce! Dar dacă vrei să ai un copil sănătos foloseşte miere cu fagure. Iar copilului nu-i da carne până la 7 ani, dacă vrei să fie sănătos. Abia la 7 ani spiritul e intrat deplin în corpul copiilor. Până la şapte ani, spiritul copilului pendulează între cele două lumi, între lumea spirituală şi cea materială. Spiritului proaspăt încarnat îi trebuie această perioadă de şapte ani pentru a se adapta complet la lumea

pământeană şi la durităţile acesteia. Amintiri îl mai străbat în toată această perioadă despre lumea din care ea venit. Spui că e prea mic copilul şi nu ştie. Dar el ştie! Până aproape de şapte ani însă, uită complet lumea din care a venit. După această vârstă poţi să-i dai copilului, în mod excepţional şi alimente a căror formă de prezentare e înnebunitoare. Nu-i da copilului cartofi prăjiţi de la fast-food, pentru că prăjeala pe care i-o dai copilului nu poate fi digerată de acidul clorhidric din stomacul unui copil de această vârstă, care să rupă coeziunea moleculară a gudronului ars, şi-l omori!

Adriana Caranfil: Ce părere aveţi despre mâncărurile încălzite, reîncălzite, rafinate, ca şi cele care au exces de condimente?

Valeriu Popa: Frigiderul. Una dintre cele mai negative descoperiri este frigiderul! Demult, părinţii noştri găteau la prânz şi mâncau imediat, mâncarea proaspăt gătită. Mâncau proaspăt, iar pâinea era făcută la ţest. Ce câştigi băgând mâncarea în frigider? Tot ce bagi în frigider, până la – 18 grade, începe să putrezească. La – 18 grade, trece în faza cealaltă. Un măr îngheţat, este echivalent ca structură cu un măr copt. Şi în unul şi în celălalt, s-a rupt coeziunea moleculară. Dacă ai ţinut mâncarea în frigider, dacă o reîncălzeşti, reactivezi procesul de putrefacţie. Încălzită, reîncălzită, e otravă curată. Nu mânca chiftele, tocătură, mici, că mănânci mâncăruri moarte! Cei care pregătiţi asemenea alimente sunteţi criminali! Dacă eşti carnivor, mănâncă carnea la prânz, cu zarzavaturi, fără pâine, paste sau cartofi. Lasă-le pe acestea pentru seară. Aşa este cel mai bine, pentru că carnea se digeră mai bine împreună cu legumele. Iarna când ai varză murată, mănânc-o şi poţi să pârâi şi o ceapă crudă!

Noi trăim într-o climă temperată. A mânca legumele şi fructele specifice acestei zone e sănătate curată. Fiecare zonă a globului are acele legume, fructe sau seminţe în stare să asigure echilibrul energetic şi starea de sănătate pentru populaţia din zona respectivă. Dacă vrei să consumi

fructe exotice, o dată pe săptămână, o portocală, o banană, fă-o! Dar nu renunţa la fructele tale, mere, pere, prune, uscate, nu afumate. Conservele sunt la fel. Să nu mai facem conserve că-s otravă! Suferinţa pe care v-o produceţi e o boală indusă prin liberul arbitru, prin alegerea unor comportamente greşite.

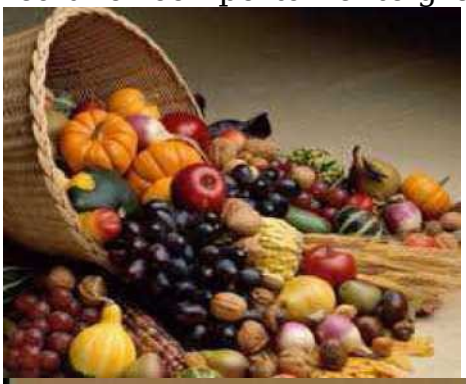

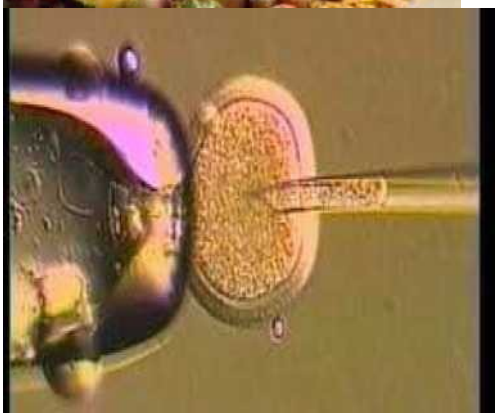

Enzimele, cărămizile vieţii o discuţie aparte vreau să fac despre enzime. Multă vreme nu s-a prea ştiut ce este cu aceste enzime, pe care eu le consider cărămizile vieţii, având un rol plastic pe care nici cu gândul nu-l putem gândi. S-a vorbit mai multe despre vitamine, minerale, dar despre enzime mai puţin. Enzimele sunt nişte fermenţi biochimici să le spun aşa, fără de care reacţiile chimice din interiorul celulei nu se pot desfăşura. Nici nu vă puteţi imagina ce contribuţie au aceste fărâme invizibile în procesele de vindecare, autovindecare şi de supravieţuire în general! Ceea ce nu ştie omul este faptul că el nu poate

crea prin procedee de sinteză ceea ce natura a creat în mod natural, şi anume aceste enzime. Producerea enzimelor este posibilă în corpul nostru numai dacă acesta e sănătos. Când noi mâncăm hrană gătită, procesată sau mai ştiu eu cum, dar altfel decât a lăsat natura, introducem în noi moarte. Enzimele sunt acele particule infinitezimale în prezenţa cărora este posibilă repararea celulei afectate, lupta cu infecţiile. Enzimele se găsesc în alimentele proaspete, crescute sănătos, fără sol modificat sau îmbunătăţit chimic. Ele se găsesc şi în alimentele fermentate, cum e drojdia de bere cu efecte terapeutice extraordinare sau în legumele încolţite, care au o valoare enzimatică inestimabilă cum ar fi ovăzul, orzul sau grâul încolţit. Enzime găsim şi în sucurile proaspete. Nu ai enzime în hrana ta, nu poţi lupta cu boala! Nu ai enzime, faci leucemie! Când tu găteşti mâncarea şi apoi o mănânci, corpul trebuie să-şi folosească propriile sale rezerve enzimatice pentru a digera ceea ce ai mâncat. Dar nu numai leucemia este un rezultat direct al puţinătăţii enzimelor. De la răceli, până la sida şi de la obezitate până la scleroza multiplă, totul are legătură cu absenţa acestor mici constructori. Pentru că dacă n-ai enzime e ca şi cum ai funcţiona cu o maşină la care combustibilul e de proastă calitate şi mai e şi amestecat cu apă. Lipsa enzimelor duce la o mai proastă prelucrare a proteinelor, grăsimilor şi la o sinteză greoaie a vitaminelor. Vedeţi astăzi, foarte multe femei suferă de osteoporoză. Eu am multe paciente sau chiar pacienţi bărbaţi care suferă de o puternică demineralizare... Căci ce este osteoporoza decât o demineralizare puternică a organismului, o absenţă a calciului şi a altor minerale importante din organism? Dar de unde să ai tu calciu, în mâncarea gătită, omule? Degeaba te hrăneşti bine, cu carne, dacă nu ai alimente vii care conţin fier, iod, care să ofere câmp de lucru enzimelor! Proteinele nu se vor transforma niciodată în aminoacizi fără aceste enzime dătătoare de viaţă. Chiar şi când sunt introduse în organism în cantităţi mici enzimele tot au o forţă colosală. Hrana vie, nepreparată, ne ţine în

viaţă. Enzimele se distrug complet dacă fierbi mâncarea, dar şi dacă o congelezi.

Adriana Caranfil: Cam câte lichide trebuie băute zilnic?

Valeriu Popa: Un om normal trebuie să consume prin mâncare şi băutură, zilnic, cel puţin doi litri de lichid. Pentru că, într-un organism deshidratat, sistemul nu mai este în echilibru. Cei care mergeţi la mare, nu beţi apă foarte multă! mai bine mâncaţi 1 – 2 kilograme de mere, pentru că apa din măr e dozată şi reţinută în aşa fel încât să asigure echilibrul organismului.

Adriana Caranfil: Dumneavoastră, domnule Popa, nu dispuneţi de niciun fel de tehnologie, nici măcar de una rudimentară, care să vă ajute în diagnosticarea unui pacient. Tot ceea ce invocaţi dumneavoastră în radiografierea unui pacient este bioenergia. Pacientul, în loc de testele clinice clasice, are parte de o strângere de mână, un contact, care vă permite dumneavoastră să depistaţi bolile mai vechi sau mai noi pe care le are, precum şi cea mai bună indicaţie terapeutică, dar şi cauzele care au produs boala.

Valeriu Popa: Practic, când eu pun mâna pe un om, chiar el îmi transmite la nivel energetic ce probleme are.

Adriana Caranfil: Cum înregistraţi dezechilibrele din corpul vital?

Valeriu Popa: Informaţia o primesc pe calea senzaţiei,

de acru, amar, dulce, sărat sau iod.

Adriana Caranfil: Deci, la nivel gustativ.

Valeriu Popa: Da, la acest nivel. În funcţie de starea gustativă îmi dau seama de organul afectat sau afectabil.

Adriana Caranfil: Cu cât timp înainte ca organul să se îmbolnăvească poate fi detectată boala?

Valeriu Popa: Fiecare boală are o vibraţie specifică. Când pui mâna pe un individ el emite. Când cineva din America, mă întreabă la telefon ce boală are, îi cer să pună mâna pe o fotografie. Prin acest simplu gest eu îi spun ce are.

Adriana Caranfil: Cum reuşiţi lucrul acesta? O fotografie vibrează?

Valeriu Popa: Totul e vibraţie... Totul e vibraţie! Şi acum să te întreb: cum crezi că detectează câinele poliţistului. Prin ce? Prin miros! Ce e mirosul? O cantitate de vibraţie ce se dezagregă dintr-un individ. Ea poartă o informaţie. Câinele face un contact cu vibraţia ta, pe care o are înregistrată undeva. Ce e fotografie? Tot o vibraţie. Pleacă din noi, impresionează pelicula fotografică, şi apoi o impregnează. Tu eşti acolo! Chiar dacă există un intermediar între mine şi fotografie, asta nu mă împiedică în vizualizarea diagnosticului. Chiar dacă există mii de

kilometri distanţă. Distanţele nu există în spaţiul energetic. Prin această formă de contact eu percep amprenta energetică a persoanei. Sunt mulţi care fac acest lucru în lume, nu doar eu. Impregnarea din pelicula fotografică e ceva din tine.

Dacă tu n-ai fi emis o vibraţie pelicula ar fi rămas goală. Prin urmare, o copie a imaginii tale energetice a rămas acolo.

Adriana Caranfil: Au fost situaţii în care unele persoane au vrut să verifice pe cont propriu calităţile dumneavoastră bioenergetice. Ele v-au înfăţişat fotografiile unor persoane defuncte, iar dumneavoastră aţi identificat de cât timp persoana respectivă a decedat.

Valeriu Popa: Da… Am ajutat o doamnă să se vindece de o boală grea: metastază melanom malign. Medicii îi mai dăduseră o lună de viaţă. Şi ea trăieşte de 15 ani. A venit la mine cu nişte fotografii şi m-a rugat să-i spun ceva despre persoana fotografiată în ele. „N-are rost!”, am spus eu. „Femeia fotografiată aici e moartă”. Doamna respectivă a fost surprinsă şi a plecat de la mine încredinţată că, de data asta greşisem în ceea ce simţeam. Dând telefon la aceasta, rudele i-au spus că tocmai ce murise într-un accident. Atrag atenţia celor care fac acest lucru pentru a mă testa, că fac un asemenea lucru în detrimentul lor. Vibraţia omului care nu mai e în viaţă, are altă intensitate.

Adriana Caranfil: Ştiu că pentru truda dumneavoastră de a ajuta oamenii să se vindece nu acceptaţi niciun fel de recompensă.

Valeriu Popa: Eu nu primesc de la nimeni nimic. Cel ce vine la mine trebuie să aducă o chitanţă de la o biserică în reconstrucţie, sau care-şi reface picturile, sau vreo parte a infrastructurii. Fiecare persoană dă acelei biserici cât poate. Limita şi-o stabileşte singur. Îi îndemn şi pe preoţi şi pe doctori să facă la fel, să le recomande oamenilor să doneze suma pe care ar fi primit-o ei unui aşezământ în nevoie. Primesc mulţumirea oamenilor care au fost scoşi din groapă şi asta mi-e de ajuns.

CAPITOLUL 5 KARMA COLECTIVĂ DESTINUL

ROMÂNIEI

Introducere

De ce e importantă legea karmică? Pentru că ea reprezintă, de fapt, „tablele lui Moise”. Legea karmică este, de fapt Legea pentru această planetă. Dar nu! Nu vă gândiţi la ea ca la un tabel contabil, în care pe o coloană apar pedepsele, iar pe alta recompensele.

Legea cosmică spune că „la ceea ce opui rezistenţă vei atrage spre tine pentru a experimenta”. Popoare mai pragmatice au încastrat această filosofie divină în formula: „niciodată să nu spui niciodată!”, iar ţăranul român cu uluitoarea sa capacitate sintetica a rezumat-o în zicala: „de ce ţie frică, de aia nu scapi!”

Aveţi obiceiul să vă priviţi pe dumneavoastră înşivă sau pe cei de lângă dumneavoastră atunci când acţionaţi într-un anume fel? Aţi observat că un

9 9 9

anumit tip de comportament repetitiv creează mereu acelaşi tip de situaţie? Cu alte cuvinte, noi atragem în arealul nostru de viaţă acele „întâmplări” (pun între ghilimele, deoarece nu cred că există întâmplare), evenimente, persoane, cu care rezonăm.

Apoi, atragerea unui acelaşi tip de situaţie determină, în fiinţele cu spirit leneş găsirea aceluiaşi tip de răspuns. Răspuns care nu permite individului să se ridice deasupra vechiului nivel de conştiinţă şi de conştienţă nici măcar cu un milimetru. El acţionează atunci pe pilot automat cum se spune, apelând la vechile judecăţi şi prejudecăţi pentru a rezolva situaţia.

rdj.

Gurdjieff numeşte prejudecăţile

„Tampoane”. Propriile noastre prejudecăţi ne perpetuează neputinţele. Dar ce-ar fi dacă, la un moment dat am îndrăzni să sfărâmăm vechile tipare în care adăstăm şi am alege un răspuns nou la o situaţie dată, poate chiar răspunsul care nu credeam să ne reprezinte?

Un răspuns dat la o situaţie pe deasupra fricii, a urii, poate rupe lanţul repetărilor distructive, care tind să ne

încarcereze mereu în acelaşi şi acelaşi moment. Un nou răspuns poate fi momentul magic în care admiţi să te desparţi de cel pe care-l ştiai reacţionând într-un anume fel şi echivalează cu acceptarea debutului unui proces de înnoire personală. Un răspuns care să nu conţină în el nicio judecată, făcută în numele propriilor voastre valori! Delimitaţi-vă, dar nu judecaţi! Tocmai acest tip de răspuns poate

V w constitui poarta de intrare în viu, în necunoscut... În ADEVĂR!

Dacă tot ceea ce îţi doreşti în acel moment este ADEVĂRUL cu orice chip, cu orice preţ, atunci lasă la o parte instrumentele tradiţionale de aflare a adevărului. Atrag atenţia că mintea e cel mai tiranic stăpân, atunci când îi

acceptaţi acest statut. Nu în mintea ta stă adevărul. Ci în spirit. În spiritul care, de esenţă divină fiind este hologramа perfect identică a Divinităţii. Unii s-ar putea întreba: ce rost are căutarea şi aflarea adevărurilor spirituale?

Deoarece trăim în vârtejul unei deversări informaţionale fără precedent, devine din ce în ce mai greu să-ţi poziţionezi corect destinul tău de fiinţă trecătoare, carcasă doar a unui spirit etern, în raport cu acestea.

Karma colectivă şi karma României

Adriana Caranfil: Să vorbim despre karma colectivă. Despre destinul colectiv. Ce misiune a avut familia dictatorială Ceauşescu. Ce efect karmic are uciderea lor asupra destinului nostru colectiv?

Valeriu Popa: Răspunsul meu este clar. Vai de părinţii care-şi omoară copii şi vai de copii care-şi omoară părinţii. Noi nu avem voie să distrugem ceea ce Dumnezeu a creat. Legea Divină sancţionează pe fiecare în funcţie de gradul greşelilor sale. Fiecare popor îşi merită conducătorul. Faptul că noi l-am avut pe Ceauşescu a fost ca urmare a programului luat la nivel de karmă colectivă. Noi vom plăti, ca popor, greşeala pe care am făcut-o! Cei care au

decis uciderea lui, după un proces făcut în pripă, vor plăti lucrul acesta în vieţile următoare. Calitatea democraţiei depinde de calitatea poporului în care s-a instalat.

Ţineţi minte semeni şi contemporani: în orice om politic sunt două entităţi: om cinstit şi negustor. Cei ce preiau conducerea se înconjoară de lichele. Vin cu gânduri bune, dar nu le poate aduce la îndeplinire singur… se înconjoară de oameni interesaţi care le pun în faţă hârtii care sunt semnate fără a mai fi analizate.

Cum văd eu alegerea candidatului care trebuie să fie în conducerea statului? Fiecărui candidat să i se prezinte o fişă completă, fişă care să conţină 20 de întrebări, la care candidaţii să fie obligaţi să răspundă. Jurământul pe care ar trebui să-l facă oricine ocupă o funcţie publică importantă şi foarte importantă, ar trebui să fie următorul: „Declar pe demnitate că sunt omul potrivit la locul potrivit. Declar cu acte că sunt sănătos fizic şi psihic, declarat astfel de o comisie constituită din specialişti internaţionali”. Asta ca să nulie posibil niciun dubiu. Nu să constatăm lucrul acesta mâine după ce el s-a arătat a fi paranoic. S-o facem dinainte! Cel care va fi ales printre alte angajamente să facă următorul legământ:

„În cazul în care nu realizez la termen calitativ şi cantitativ, şi mi se dovedeşte cu acte că sunt vinovat eu şi subalternii mei suntem de acord să fim introduşi în mina de la Praid, pentru că nu am fost în stare să facem ceea ce ne-am angajat”. Am trimis o fişă cu aceste întrebări la mai

mulţi conducători politici. D-l Iliescu a completat răspunsul la o singură întrebare, aceea referitoare la declararea averii. Unii mi-au spus că dacă sar îndeplini condiţiile acestea n-am avea mai mult de 40 de persoane în clasa noastră politică. Nici nu ne-ar trebui mai mult! N-avem nevoie de lichele, ci de oameni care fac ce vorbesc!

MFJMZ

«ip

AUIT.

Adriana Caranfil: Am vorbit despre destinul individual, dar ar fi interesant de văzut ce se întâmplă cu destinul unui popor. Asiaticii numesc destin o înşiruire programată de evenimente care trebuie parcurse într-o viaţă, sau „karma”. Din ce-am discutat se pare că României i se rezervă un rol special. Ce ne puteţi spune despre karma României. Chiar aţi dezvoltat această idee încă din 1990 şi i-aţi dedicat şi un articol.

Valeriu Popa: Da, eu am spus: România va avea o mare influenţă; cei 40 de ani care au trecut peste noi sunt consideraţi de mulţi, dramatici. Eu, spun că din punct de vedere spiritual sunt cei mai frumoşi ani ai poporului român. De ce spun asta? Pentru că în ciuda faptului, sau poate tocmai de aceea, că am fost ţinuţi într-o situaţie dură pentru partea fizică, am ascuţit partea spirituală.

80% din populaţia ţării este creştinortodoxă. Dacă te duci, mai ales în mediul rural este aproape imposibil să-i schimbi cuiva orientarea religioasă. Nouă, celor care am venit la oraş ni s-a mai îndobitocit modul de gândire. Dar astăzi în România se nasc atâţia copii cu puteri paranormale încât vor uimi lumea în anii care vor veni. Adriana Caranfil: În acelaşi timp ar trebui să tragem concluzia că s-au născut atâţia copii, viitori profeţi nu doar ai României, ci şi ai omenirii şi că s-au reîncarnat aici pentru ca această ţară să-şi plătească drumul către mântuire.

Valeriu Popa: Drumul către mântuire îl va face suferinţa. De-a lungul timpului poporul nostru a suferit. Prin această formă de suferinţă, sau văzând această formă, spiritele din spaţiu încep revenirea la viaţă în această ţară, pentru că găsesc anumite condiţii de manifestare, trebuincioase lor. În Franţa cândva, în preajma Revoluţiei Franceze a pătruns un grup consistent de spirite evoluate, astăzi ele au fost înlocuite cu unele care au adus cu ele dezmăţul. America e un fel de Turn Babel la ora actuală, deşi aici vin frecvent entităţi cu un mare grad de evoluţie, care caută să-i îndrepte, numai că oamenii de aici au

deprins gustul unui materialism exagerat, îndobitocitor. Eşti învăţat să nu mai ai mamă, tată nimic!

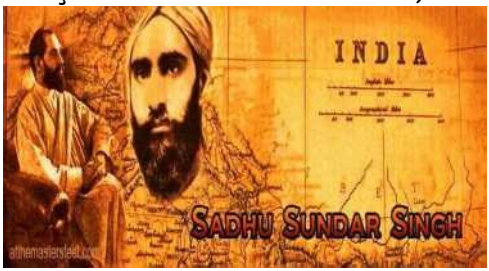

Citiţi profeţiile lui Sundar-Singh, referitoare la România. Să ştiţi că tot ce scrie acolo e adevărat! Şi nici nu se poate bănui că a avut vreun interes să socotească România ca viitorul Ierusalim al lumii, cu atât mai mult cu cât el este indian. Convertit la creştinism, bineînţeles, dar indian. Revelaţiile sale, cu privire la România care au fost făcute puţin după începutul secolului trecut sunt absolut impresionante. Treptat acestea au început să se adeverească.

De unde era să ştie acest om că va prinde viaţă o construcţie uriaşă, şi mă refer la Casa poporului, care s-a construit câteva decenii bune după ce această profeţie a fost făcută, dacă n-ar fi fost un iluminat? Tot el a prevestit pentru România schimbări climatice importante, apariţia unor fenomene meteorologice noi, necunoscute pe aceste meleaguri, cum ar fi tornadele şi uraganele, a prezis chiar şi apariţia cumplitei boli SIDA. Tot el vede în viziunile sale că formele statale pe are le cunoaştem astăzi vor dispărea, iar locul lor va fi luat de o Federaţie a Statelor Pământene, cu o singură monedă şi cu un singur preşedinte. Dar ceea ce e cutremurător, dar pentru mine e un lucru ştiut, este

faptul că România va fi ferită de catastrofele care vor decima lumea şi datorită spiritualităţii ei va deveni centrul planetei, iar miezul de spiritualitate autentică, divină, va fi Bucureştiul.

Adriana Caranfil: Lansaţi o idee-forţă care să-i facă mai înţelegători pe oameni unii cu alţii şi ei pe ei înşişi.

Valeriu Popa: Da! E greu de acceptat ceea ce am spus. Dar dacă luaţi fiecare gând şi-l disecaţi, renunţând la orice prejudecată, veţi vedea că veţi face ca despre România să se vorbească ca despre un popor ales de Dumnezeu. Dumnezeu să ne ajute!